

SEVN

**BROJ
105**

**GENE
500 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

**POLJUBAC SMRTI
U EBILEJNU**

8 600125 013842

★ **SEJN** ★

BROJ 105

DŽEK SLEJD

POLJUBAC SMRTI U EBILEJNU

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj 105

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

THE KISS OF DEATH IN ABILENE

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik

Franja VARGA

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Ida ĆEKIĆ

Julijana KARDOŠ

Stampa: 28. I 1988.

Tržište: 16. II 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića broj 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — THE KISS OF DEATH IN ABILENE.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Ebilejn u državi Kansas bio je uistinu đavolski grad. Ovde su ljudi umirali poput muva.

Iznad obližnje reke podizala se prva jutarnja magla. Probuden iz dubokog i čvrstog sna, Šejn je zurio ravno u otvor ogromne dvocevke koju mu je neki plećati njemu potpuno nepoznati momak poturio pod nos. Mala koliba dopola porušena nalazila se u neposrednoj blizini reke tako da je kroz širom otvorena vrata magla prodirala u njenu unutrašnjost.

Trojica drugih tipova stajali su sa ciničnim osmehom na licu iza one spodobe sa sačmaricom u rukama.

— Dobro jutro, mister! Čini mi se da je vreme za ustajanje — reče Šejn nacerivši se.

— Prava šaljivčina, zar ne, Hodi? — procedio je jedan od one trojice.

Šejn se ni najmanje nije obazirao na ove njegove reči već se u potpunosti koncentrisao na momka sa sačmaricom, čije ga je lice neodoljivo podsećalo na lice majmuna.

— Da ovo nije možda vaša koliba, mister? Nisam imao nameru da bilo šta ukradem ako ste to pomislili. Jednostavno sam usred noći naišao na nju i zatekao je praznu, a pošto drugog utočišta u blizini nije bilo...

Hodi se životinjski iskezio, otkrivajući pri tome ostatke svojih požutelih zuba. — Mi smo ovde alergični na nepoznata lica. Dakle, govori ko si i šta ovde tražiš?

Šejn je u međuvremenu dobro osmotrio i ostalu trojicu. Delovali su kao revolveraši, koji se za novac bilo kome stavljaju na raspolaganje. Nisu bili baš od onih najboljih, no ipak dovoljno opasni da bi se u ovim okolnostima bilo šta pokušalo.

— Ja sam običan kauboj koji luta okolinom u potrazi za poslom. Zovem se Šejn.

— Ma hajde ucmekaj ga već jednom, Hodi! Bacimo ga u reku i gotovo! — predložio je jedan od one trojice. Bio je debeo i pomalo zdepast, no Šejna taj spoljni izgled nije mogao da zavarava.

To sa rekom baš i nije bila neka novost. Pa svakodnevno rekom Kansas plutaju leševi što je upravo i bio razlog Šejnovog dolaska u ovaj kraj.

— Hajde, diži se i stani tamo licem prema zidu! Samo polako i bez ikakvih trikova! — reče Hodi, pokazujući sačmaricom u pravcu zida nasuprot ulaznih vrata, a zatim je dobacio svojim drugarima: — Pretražite najpre njegove bisage, a onda i njega!

Zdepasti momak vučjeg pogleda odmah se dno naputio. U bisagama nije mnogo toga pronašao ali je zato gluno, zvonilo kroz zube kada je u Šejnovoj jakni otkrio smotuljak od nekih 300 dolara.

— Hej, momci, šta kažete na ovo?

— Taj novac sam pošteno zaradio, džentlmeni. Upravo sam otpremio krdo stoke iz Teksasa za...

— Zaveži! — procedio je Hodi ledenim glasom. — Niko te nije pitao odakle ti lova.

Šejn sleže ramenima svestan da će biti bolje da umukne. Znao je da neće moći bilo šta da učini ako ove protuve reči da ga ubiju.

— Uzmite novac i pustite me da produžim dalje — reče Šejn nakon izvesnog vremena. Imao je nameru da svojim rečima da molećiv prizvuk što mu očigledno nije u potpunosti pošlo za rukom pošto ga je Hodi sumnjičavo pogledao.

— Samo bi nam to još trebalo, pa da počne da priča po gradu kako smo mu mi uzeli sav novac — pronicljivo je zdepasti momak. Hodi, međutim, kao da je prečuo ove njegove reči opomene. Njemu se nešto drugo neprekidno vrzmalo po glavi.

— Šta si malopre rekao kako se zoveš?

— Šejn.

Hodi poče napregnuto da razmišlja. Pa, naravno, Šejn! Kako se toga samo odmah nije setio...

— Hajde, izrode, okreni se i pogledaj me ravno u oči!

Šejnu nije preostajalo ništa drugo do da ga poslušaj. Zato se sa podignutim rukama polako okrenuo prema Hodiju i njegovim drugarima. Ona trojica očigledno nisu imali pojma šta sve ovo treba da znači, ali je zato bilo više nego jasno da je Hodi uspeo da poveže neke stvari iz prošlosti.

— Hej, momci, znate li koga imamo ovde pred sobom? — uzviknuo je on.

II

Čak i loš glas čoveka na neki način obavezuje. Šejn se pomalo uzdržano smešio dok je slušao koliko je nadaleko čuven.

Hodi nije više bio jedan od mladih i iznosio je priče, koje je Šejn već odavno bio zaboravio. Hodi ga je toliko hvalio da je Šejnu na kraju već pomalo bilo neprijatno.

— Nešto se u poslednje vreme slabo pojavljuješ u javnosti, amigo — reče Hodi pri kraju svoje besede sa podrugljivim prizvukom u glasu. — Ranije si bio velika zverka, no sadu... Ali, reci šta te je uopšte doveo ovamo u Ebilejn?

— Čuo sam da se u gradu mnogo toga dešava — odvratio je Šejn dok je grčevito razmišljao koju priču da im proturi.

Zdepasti momak se zvao Foks, a ostala dvojica Tordi i Mek. Bilo je više nego jasno da je poslednju reč među njima imao Hodi.

— Hajde vrati mu njegove zelembače, Foks! — naredio je Hodi.

Iako se ovo Foksu očigledno ni najmanje nije dopadalo, on je Šejnu ipak pružio svežanj zelenih novčanica.

— Priča se da si ranije uvek sam radio — dodao je Hodi.
— No, vremena se menjaju, zar ne, amigo?

— I te kako! — odvratio je Šejn sa setom u glasu.

— Do pre nekoliko godina ljudima poput tebe nije predstavljalo nikakav problem da sa revolverom u ruci drže čitav jedan grad u šaci ili da isprazne banku do poslednjeg centa. Ali danas...

Hodi Kort! Sada se i Šejn setio njegovog imena. Do današnjeg dana ga nije lično sreo, ali je dosta toga čuo o njemu, a i čitao u mnogobrojnim novinskim izveštajima. Bilo je gotovo neverovatno da je banditu poput Hodija Korta pošio za rukom da već odavno ne završi na vešalima. Verovatno je Hodi to isto mislio i o njemu što ih je u ovom trenutku bar u Hodijevim očima na neki način zbližavalo.

Šejn je otvorio bocu viskija koja se nalazila među njegovim stvarima i otpio gutljaj da bi je zatim dao da kruži. Za Hodija je ovo bio pravi banditski doručak, kao u dobra stara vremena, tako da se blago osmehnulo dok je flašu prinosio ustima.

— Ebilejn je postao prokleta tvrd orah za svakoga, amigo!
— U Hodijevim očima koji je očigledno raspolagao potpuno pogrešnim informacijama o Šejnovom životu u poslednje vreme Šejn je bio jedan od rekih još preostalih uistinu poznatih velikana Divljeg zapada. — Mi smo već nekoliko nedelja ovde u ovom kraju...

— I? — upitao je Šejn zainteresovano.

— Kada si poslednji put bio u Ebilejnu, Šejne? — odvratio je Hodi.

Šejn počeo da razmišlja da bi nakon izvesnog vremena tiho izustio: — Pa mora da je prošio već nekih četiri do pet godina.

— Ako je tako, onda nećeš uspeti da prepoznaš grad, amigo. Sigurno je bar tri puta veći nego onda, a mogu ti reći da su se i druge stvari u mnogome izmenile.

— Četiri banke se nalaze u tom prokletom gradu, a čovek nije u mogućnosti da se domogne novca nijedne od njih! — umešao se u razgovor Foks.

U znak odobravanja Hodi je klimnuo glavom. — Tačno. Maršal, u stvari, i nije glavni problem, već su to takozvani zaštitni odredi koji patroliraju gradom, a da ne govorimo o revolverašima koji su zaduženi za sigurnost pojedinih banaka.

Sve su to bile činjenice sa kojima je Šejn već odavno bio upoznat pošto ga je Sedma brigada na najbolji mogući način upoznala sa događajima u Ebilejnu. Sve su to bile samo okvirne informacije dok je otkrivanje pozadine svih tih događaja bio u stvari njegov zadatak.

Čitava stvar je počela još pre nekoliko godina kada su se sva krda goveda slivala iz Teksasa u Ebilejn. Bilo je to uistinu vraški opasno putešestvije koje se često tragično završavalo tako da je samo deo stočnih transporta stizao do svog odredišta dok je put ostajao često trasiran mnoštvom poginulih gonika stoke.

Međutim, ljudima na istoku jestoka bila od životnog značaja. I to ne samo stanovništvu već i armiji Sjedinjenih Država,

koja je koristila za ishranu svog sve brojnijeg ljudstva. Transporti su, na žalost, i suviše često završavali u rukama Indijanaca ili mnogobrojnih bandi odmetaika, koji su kretali predelom u bližoj ili daljoj okolini Ebilejna.

A onda su stigli i prvi doseljenici u Ebileju. Vlada je zemlju prodavala po zaista bogatim cenama tako da je njihov broj iz dana u dan postajao sve veći. No kada su oni počeli da ograđuju svoju zemlju bodljivom žicom, zatvarali su i puteve stočnim transportima tako da je dolazilo do krvavih obračuna između njih i stočara koji su i nadalje trajali nesmanjenom žestinom.

Da bi se svemu ovome napokon učinio kraj prošlo godinu se počelo sa izgradnjom železničke pruge da bi se stoka bez nepotrebnog rizika dopremala sa juga na istok.

Sam Ebilejn je predstavljao pravo bure baruta. Doseljenici još uvek nisu bili u većini, a trgovci, bankari, kao i vlasnici mnogobrojnih saluna su u stočarima videli kudikamo duže posetioca Ebilejna. Razlozi za tako nešto su bili više nego jasni. Farmeri uglavnom nisu imali dovoljno novca ni za najosnovnije potrebe dok su se kauboji nakon svakog uspešno obavljenog posla naprosto razbacivali zelenim novčanicama.

Trenutno je u gradu vladalo pravo ratno stanje između ovih dveju grupa, a maršal Blek nije bio u stanju tome da stane na put. Sve je ukazivalo na činjenicu da su sve konce u rukama držali, u stvari, nekolicina mečnika koji su na izuzetno brutalan način vladali gradom, kao i celokupnim okolnim predelom.

Situacija je do te mere postala zategnuta da je vlada bila prisiljena da u Ebilejn pošalje odred vojske. Tako se trenutno u samom gradu nalazila komanda garnizona dok je u neposrednoj blizini grada u improvizovanom utvrđenju bila smeštena grupa od 140 konjanika. Ni njima, međutim, nikako nije pomagalo za rukom da ovladaju situacijom, pošto su se borbe vodile na podmukao način i najčešće daleko od mesta na kom su vojnici nalazili. Konjica je bila od koristi jedino u slučajevima kada bi na vreme stigla da načini neku vrstu živog kordona između goniča stoke i sve brojnijih doseljenika, no to se ipak izuzetno retko dešavalo. Najčešće bi vojnici nailazili jedino na mnoštvo poginulih, koji bi nakon ovih svirepih okršaja ostajali na poprištu borbe.

— Pa, pogledaću kako stvari stoje dole u Ebilejnu — reče Šejn.

— Ali to bi bilo ravno samoubistvu kada bi krenuo sam — odmahnuo je Hodi glavom.

— Tu brigu prepusti meni. A šta je sa vama, momci? — upitao je Šejn.

Hodi je najpre uputio pogled svojim ljudima koji je očigledno trebao da ih upozori da ne kažu nešto nepromišljeno, a onda je sa osmehom na licu odvratio:

— Sve mi se čini da bi se i za tebe u Ebilejnu našao dobar posao, Šejne. No, najpre ću o svemu morati da porazgovaram sa gazdom.

Prvo na šta je Šejn u Ebilejnu naišao bila je velika pogrebna povorka. Pokojnik je ležao u skupocenom hrastovom sanduku na crnim pogrebnim kočijama, koje su ga nosile prema obližnjem gradskom groblju. Mnoštvo venaca i buketa cveća nalazili su se na još jednim istim ovakvim kočijama za kojima se pognutih glava kretala ogromna povorka u crnini. Situacija je svakako nalagala sasvim drugu vrstu ponašanja, no gotovo svi do jednog su na putu prema groblju uz prikriven smeh na licu jedno drugom pričali viceve ili su sklapali unosne poslove što je svaki isto pažljiviji posmatrač sa strane mogao lako da primeti bez da mu je do ušiju dopirao sadržaj njihovih razgovora.

Neki mladi Crnac, koji po Šejnovoј proceni nije mogao da ima više od četrnaest godina, stajao je na verandi ispred jedne od mnogobrojnih prodavnica i posmatrao povorku koja se polako kretala prema izlazu iz grada.

— Zaista divna pogrebna povorka, zar ne, momče? — reče Šejn, prišavši dečaku.

Ovaj ga je nekako odsutno pogledao ispod oka i mirno izustio: — I lepi leševi su isto tako mrtvi kao i svi drugi, mister. — Ove njegove reči su pre delovale odbojno, a ne šaljivo što je Šejn po izrazu njegovog lica lako mogao da zaključi.

Momak je sve više počeo da se dopada Šejnu. Znao je da će dečak biti tvrd orah, no isto tako je znao da je često od neprocenjive koristi da čovek jednu ovakvu osobu ima za prijatelja i saveznika pogotovu u gradu u kome dugo vremena nije bio. Jedino je bilo pitanje da li će mu poći za rukom da potkupi dečaka i da ga na taj način pridobije za sebe.

Razvukavši usta u širok osmeh, Šejn je iz džepa izvukao srebrni dolar. — Ja sam stranac ovde u gradu. Upravo sam stigao i zanimalo bi me...

Međutim, momak je samo bacio podrugljiv pogled na srebrni novčić da bi zatim izustio: — Zaista ne znam šta ste sa tim namili, mister? Ja sa svoje strane sakupljam jedino papirne novčanice.

Neki unutrašnji glas govorio je Šejnu da je naišao na pravu osobu ukoliko momak naravno zagriže ponuđeni mamac u šta Šejn baš i nije bio naročito uveren.

— Kako se zoveš, mladiću? Ili i ta vrsta informacije zahteva već da bude nagrađena?

Momak je munjevitio ščepao srebrni novčić i nacerio se. — Zovem se Abraham, mister. No, možete me zvati i Abi.

— I to me je stajalo jednog dolara?

— Pa ne smete da pomislite da se tek tako dam kupiti, mister — reče Abi podrugljivo, svestan da je upravo naišao na gotovo nepresušni izvor prihoda.

— Okej, Abi! Potreban mi je vodič kroz ovaj prokleti grad. Reci, koliko će me to zadovoljstvo stajati?

— Pa, ne izgledate mi baš mnogo bogati, mister — reče ovaj očigledno ne baš mnogo odusevljen Šejnovom ponudom.

— Da li bi za početak ovo bilo dovoljno? — Izgovorivši ove

reči, Šejn mahnuo novčanicom od deset dolara ispred Abijevo^g prečastog nosa. Njegove oči počеше požudno da svetlucaju.

— Za početak da! — složio se Abi.

— Pa da onda najpre čujem koga to upravo nose na groblje?

— Vi zaista nemate blage veze sa životom, mister! — reče Abi, dok je u neverici vrteo glavom preneražen Šejnovim neznanjem.

Novčanica je već u sledećem trenutku nestala negde u dubini Abijevih džepova istom bašom brzinom, kao i srebrni dolar maločas. — Pokojnik se zove Sem Perkins i bio je upravnik železničke kompanije. Njegova kćerka se zove Sara, ima dvadeset godina i po svemu je izuzetno dražesna, ali ni u kom slučaju nije za čoveka kao što ste vi, mister! — dodao je Abi bacivši još jedan letimičan pogled na Šejnov spoljni izgled. — Perkins je ubijen prethodne noći u svojoj kancelariji na kraju grada. Za sada se ne zna ko su ubice. — Sve to je Abi izgovorio neverovatnom brzinom da bi na kraju još i rekao: — I to bi već bilo sve za onih vaših deset dolara. Stvarno mi je bilo drago što smo se upoznali, mister!

Već sledećeg trenutka moćak je nestao takvom brzinom da bi Šejnu pre pošlo za rukom da uhvati zeca u trku nego da njega zaustavi.

Hteo ne hteo, Šejn je morao da se nasmeši. Ukoliko ta mala protuva nastavi ovim tempom da mi izvlači novac iz džepova, tada ću najkasnije za tri dana bankrotirati, pomisli Šejn.

A onda mu je gotovo u istom trenutku pušćano tane skinulo veliki „stetson“ šešir sa glave. Samo koji santimetar niže i on bi bio sledeći koga bi otpremili na gradsko groblje.

Šejn se kasnije pitao da li je Abi možda nešto bio primetio i da li je zbog toga nestao kao gromom ošinut. Bio je, naravno, svestan činjenice da će mu odgovor na ovo pitanje izbiti još koju zelenu novčanicu iz ruku.

IV

Šejnu se ni najmanje nije dopala pomisao da bi već prvog dana provedenog u Ebilejnu mogao da završi na onom svetlu. Postoje trenuci kada čovek jednostavno nema dovoljno vremena za razmišljanje. A ovo je bio upravo jedan od tih trenutaka; Šejn se munjevito bacio iza drvenog stuba, koji je držao „trop nastrešnice, ispod koje je do maločas mirno posmatrao povorku. Već sledećeg trenutka ponovo je odjeknuo prasak „vlučenterke“. Pušćano tane se zarilo u stub, odvalivši veliki komad drveta.

Šejn još uvek nije mogao da ustanovi odakle su dolazili ovi olovni pozdravi dobrodošlice. No, bez obzira na to bilo je krajnje vreme da se što pre odavde izgubi, i to po mogućnosti sa čitavom glavom na ramenima.

Jurnuo je pognut duž glavne ulice. Ponovo se začuo prasak pušćanih hitaca. Sa svoje desne strane u maglovitu je ugledao jedan od mnogobrojnih saluna koji su kranili glavnu ulicu Ebilejna. Bacivši se kroz pokretljiva ulazna vrata na gla-

san tresak se našao u salunu. Ako se izuzme neizbežni barmen, salon je bio potpuno prazan.

— Zar niste i vi na pogrebu, mister? — upitao je barmen.

— Nije mnogo nedostajalo, pa da se nađem na sopstvenom — procedio je Šejn mrzovoljno da bi se odmah nakon toga podigao na noge i prišao šanku.

— Da nisu oni pucnji maločas bili namenjeni vama? — zapitao je barmen ne baš mnogo zainteresovano.

— Takav sam bar utisak stekao — odvratio je Šejn istim tonom.

Ne sačekavši da mu se bilo šta kaže, barmen je u jednu od brižljivo ispoliranih čaša nasuo viski i pružio ga Šejnu.

— Izgleda da ste novi ovde u gradu?

— Da to u Ebilejnu nije možda dovoljan razlog da neko puca na vas? — rekao je Šejn podrugljivo.

Razvukavši usta u umoran osmeh, barmen je odvratio: — Možda je neko jednostavno želeo da isproba svoju novu pušku.

Ovakva vrsta razgovora počinjala je Šejnu polako ali sigurno da ide na živce tako da je na brzinu ispio viski i oprezno prišao ulaznim vratima. Glavna ulica je bila potpuno pusta. Pogled mu je pao na šešir koji je bio gotovo nov i koji ga je stajao celih dvanaest dolara.

— Postoji li ovde sporedni izlaz? — upitao je Šejn, okrenuvši se prema barmenu. On mu je palcem pokazao pravcu vrata pored samog šanka.

— Kroz kuhinju možete da izađete napolje u dvorište. No, da sam na vašem mestu ja to ne bih učinio, mister. Ko god da je naumio da vas ukloni, sigurno je video kako ste ušli u salon, pa možda sada upravo tako nešto i očekuje.

Bio je ovo uistinu dobronameran savet. Šejn je, međutim, bio svestan da će taj rizik morati da preuzme na sebe ukoliko nije nameravao da preživi ovde u salunu. Zato je spustio srebrni dolar na šank da bi odmah zatim kročio kroz vrata u kuhinju gde se nalazio ogroman prozor, koji je gledao pravo u dvorište. Nije ništa sumnjivo mogao da primeti, no to još uvek nije bio siguran znak da ga napolju neko ne očekuje u zasedi. Na pamet su mu pali Hodi i ona tri klovna. Pa, oni su bili jedini koji su bili upoznati sa njegovom namerom da se uputi u Ebilejn. Ali ako su njegove sumnje bile opravdane, zašto ga onda nisu ucmekali dole kod reke?

Vrata, koja su vodila u dvorište, bila su samo pritvorena. Šejn ih je vrhom čizme naglo odgurnuo i izjurio napolje, očekujući svakog časa da ga ponovo zaspe prava kiša olova. Ništa se od toga nije dogodilo. Jedino što se čulo bilo je kokodakanje kokošaka, koje su se prestravljene razjurile po dvorištu.

V

— „Smitijev hotel” — rekao je Hodi kada su se rastajali kod reke. — Najbolje bi bilo da tamo iznajmiš sobu i da se kasnije nađemo u tamošnjem salunu.

„Smitijev hotel” je bilo veliko, otmeno zdanje na samom

gradskom trgu. Soba koju je Šejn iznajmio bila je mala, ali zato izuzetno čista i uredna i ne baš mnogo jeftina. Šejn se spustio na krevet i ponovo počeo da razmišlja ko li je to samo pucao na njega, što naravno nije imalo nikakve svrhe, pošto je već Ebilejn bio jedno jedino znujsko gnezdo, i bilo ko je to mogao da učini.

Zvala se Megi i bila je sitna i nežna, ali ujedno i puna oblina na mestima na kojima žene i treba da budu zaobljene. Njena smeđa kosa je na potiljku bila upletena u dražesnu pletenicu. Megi je u Šejnovu sobu donela bocu viskija koju je maločas bio naručio.

— Želite li da ostanem ili ste jednostavno suviše umorni, mister? — upitala je ona umiljato. Nacivši se, Šejn je do vrha natočio obe čaše koje su se pripremljene za ovakvu priliku nalazile na poslužavniku. Do večeri je preostalo još dosta vremena koje se nije smelo uzalud straćiti.

— Nemam ništa protiv da provedemo prijatno poslepodne, mala!

— To će vas koštati 40 dolara, mister! — reče Megi, ispruživši svoju nežnu desnicu.

— Ovde u Ebilejnu su vam cenovnici zaista na visokom nivou — promrmljao je Šejn dok mu osmeh i dalje nije silazio sa lica.

Devojka samo sleže ramenima. — Ja sigurno nisam bila ta koja ih je pravila, mister.

Sada su se Šejnova usta razvukla u još širi osmeh, otkrivajući pogled na njegove blistavobebe zube. — Možda je pomalo čudno, ali su obično devojke te koje su spremne meni da plate kada me bliže upoznaju.

— Mora da sam naišla na neku vrstu rasplodnog pastuva — odvratila je Megi uz podrugljiv osmeh.

— Rasplodni? To nikako, pošto nisam od onih koji rado ostavljaju tragove za sobom — reče Šejn mirno, dok je pred njenim očima odbrojavao traženih 40 dolara. Ukoliko stvari i nadalje krenu ovim tokom, tada će ga Megi i ona mala protuvala Abi ruinirati pre nego što uopšte bilo šta sazna. Prilikom obračuna troškova nakon svakog obavljenog zadatka moćnici Sedme brigade nisu baš blagonaklono gledali na ovakvu vrstu izdatka što po Šejnovom mišljenju i nije bilo baš mnogo pametno zbog toga što su ovakve male drolje poput Megi najčešće znale više o događajima u gradu od bilo kog maršala Sjedinjenih Država.

Međutim, u ovom slučaju Šejn je doživeo potpuni fljasko. Osim strastvenih uzdaha Megi nije prevalila nijednu jedinu reč preko svojih jarko našminkanih usana. Novac ipak nije bio uludo utrošen, jedino što je Šejn znao da ubuduće neće moći sebi baš često da priušti jedno ovakvo zadovoljstvo.

Dok se Megi ponovo uvlačila u svoju tesnu haljinu, zagledala se sa osmehom u Šejna i rekla: — Ipak se nisi preterano hvalio! — Odmah zatim Megi je gotovo nečujno šmugnula kroz vrata Šejnove hotelske sobe.

Kasnije je Šejn sišao dole u salun u kom se nalazila i bina sa mnogobrojnim kulisama. Trenutno je salun bio potpuno pust.

Šejn se smestio pored šanka i naručio dupli viski. Koji trenutak kasnije na vratima su se pojavili Hodi i njegova tri neizbežna pratilaca. Dok mu se ovaj približavao, Šejn je pokušao da na Hodijevom licu pronađe odgovor na sva pitanja koja su ga mučila, no ono je bilo potpuno bezizražajno. Zato je odlučio da jednim uistinu provokativnim pitanjem celu stvar istera na čistu.

— Zašto ste pucali na mene?

— Pucali? Mora da se šališ, zar ne? — Na Hodijevom licu se pojavio do te mere preneražen izraz da je Šejn naprosto morao da mu poveruje da on i njegovi prati nemaju nikakve veze sa današnjim pucnjima na njega. Oni su naravno sva četvorica hteli da saznaju šta se dogodilo, ali Šejn je tiho zviznuo kroz zube i zagledao se nekako čudno u Hodiya kada im je Šejn ukratko ispričao šta se toga dana dogodilo u Ebilejnu. Sudeći po tom pogledu nešto se dešavalo, no ni jedan od njih nije otvorio usta u nameri da mu kaže o čemu se radi.

— Gazda želi da porazgovara sa tobom! — bilo je jedino što je Hodi rekao.

Znajući da će sa nečim morati da počne, Šejn mirno reče: — Pa šta onda čekamo, ako je tako!

Šejn je naprosto zinuo od iznenađenja kada je Hodi jednostavno krenuo prema vratima na kojima je stajao natpis OFIS. Hodi je kratko pokucao, a onda su svi zajedno ušli unutra.

Kročivši kroz vrata našli su se u velikoj prostoriji obloženoj drvetom. Iza ogromnog pisaćeg stola sedeo je suvonjav elegantno obučen muškarac sa visokim zaliscima.

— To je on, gazda — reče Hodi, pokazujući na Šejna.

Šejn je pretpostavljao da pred sobom ima mister Smita lično, vlasnika ovog ogromnog zdanja i ne samo njega već i mnoštva ljudi među kojima je bila i Megi, koja je za njega predstavljala samo deo neizbežnog inventara. Sada je Šejn konačno shvatio zbog čega ga je Megi toliko mnogo zapitkivala. Sigurno je dobila zadatak da što više izvuče iz njega, no saznala je isto onoliko koliko je i on saznao o njoj, a to je bilo ravno nuli.

Smitov hladan i prodoran pogled delovao je na Šejna u situaciji u kojoj se nalazio nekako smešno pošto nikako nije uspevao da se otme utisku da ga je ovaj odmeravao pogledom kojim se obično posmatra stoka pre nego što joj se utvrdi konačna cena.

— Treba li možda da otvorim usta da biste mogli da vidite i moje zube, ser?

— Zaveži, budalo! — prosiktao je Hodi da bi se zatim zabrinuto zagledao u vlasnika hotela, poznavajući njegovu preku narav.

— Vi ste, dakle, taj Šejn o kome sam toliko slušao — reče Smit začudujuće mirno. Od časa kada mu je Hodi ispričao priču o Šejnu i njegovim kvalitetima, Smit naravno nije sedeo skrštenih ruku što njemu i ne bi dolikovalo. Upravo zahvaljujući toj svojoj naprosto neiscrпноj energiji i aktivnosti pošlo mu je za rukom da od barmena poslednje rupe u Vičiti postane vlasnik najvećeg hotela u Ebilejnu.

Smit nije bio čovek koji bi sebi dozvolio da samog sebe

zavarava. Znao je vrlo dobro da Hodi i ova trojica nisu bili prvoklasni revolveraši i da je upravo to kočilo njegove ambiciozne planove. Eblejnom su još uvek kolale priče o Šejnovoj borbi protiv svemoćne kompanije „Vels Fargo“ iako su te razmirice već uveliko pripadale dalekoj prošlosti.

— Tri stotine dolara mesečno — reče Smit hladno. — Plus procentualno učešće.

— U čemu? — upitao je Šejn zainteresovano, ali ne i zadivljeno što i ne bi odgovaralo slici koju je Smit trebalo da stekne o njemu.

— Ja izdajem naređenja, a vi ih izvršavate. Sve što pri tome zaradimo delima na dva dela. Polovina ide meni, a drugu polovinu podelite kako vam najviše odgovara.

Sticao se utisak da je Smit uveren da što se finansijski tiče Šejnu trenutno ne cvetaju baš ruže i da je iz tih razloga bio spreman da prihvati svaki ponuđeni posao. Šejn je rešio da ga ostavi u tom uverenju, izbegavajući da načini grešku i da odmah zagriže ponuđeni mamac.

— Tražim dvadeset odsto od svih prihoda. Kod poslova gde ništa ne učarimo hoću da mi se ipak isplati određena premija. Osim toga, zahtevam da mi se zasebno obračunaju svi ostali troškovi za smeštaj, hranu i piće.

Smitove oči počеше ljutito da sevuju, no još uvek je nekako uspevao da se savlada. Na kraju je ipak samo potvrdno klimnuo glavom. Sada je pak Hodi bio van sebe od besa, pošto je znao da nakon ovoga više neće biti on u prvom planu, već da će svoje mesto morati da prepusti Šejnu. Gotovo da je na trenutak žalio što ga je ostavio u životu kada su nabasali na njega dole kod reke.

— A da, još nešto! Tražim da mi se, i to besplatno, na raspolaganje stavi i Megi — dodao je Šejn, nacerivši se glamo.

— A kako bi bilo i sa udelom u hotelu? — prosijktao je Smit, koji je pretio da naprosto eksplodira od besa.

— Potpuno se slažem — reče Šejn klimnuvši glavom dok mu osmeh nije silazio s usana. Obojica se za trenutak zagledaše jedan u drugog. Nastali tajac prekinuo je Smit sledećim rečima: — Dosta je bilo šale! Možda ću i razmisliti o ovim vašim dodatnim zahtevima, ali tek nakon što mi dokažete da ulatinu vredite onoliko koliko za sebe tražite.

Sada je došao, dakle, trenutak istine kada su stvari trebale da iziđu na videlo.

— Pa da čujem onda, sec, šta želite da uradim?

— Henri Šluter! Vaš zadatak je da ga otpremite na onaj svet u roku od dvadeset i četiri sata...

VI

Smit je najpre poslao Hodijsa, koji je naprosto kipteo od besa, napolje da bi se tek kada su se vrata za njim i za njegovim momcima zatvorila obratio Šejnu:

— Sve mi se čini da nameravate da se nametnete kao novi vođa ovih momaka. Što se mene tiče, neka tako i bude, no tada i

očekujem da se u potpunosti mogu na vas osloniti. U ovom poslu se mogu zaraditi ogromne svote novca, ali pre nego što pređemo na stvarni posao, hoću da mi pružite dokaz da ste uistinu sposobni da ga i obavljate. Kao što rekoh, imate dvadeset i četiri sata.

— A ko je taj Henri Šluter? Ne smete gubiti iz vida da sam nov ovde u gradu.

— Ali ne baš sasvim, zar ne? Da je tako niko ne bi imao razloga da puca na vas.

Bilo je više nego jasno da je Smit raspolažao svim mogućim informacijama o bilo kojoj vrsti događaja u Ebilejnu. Najverovatnije da one u ovom slučaju potiču od barmena zaposlenog u salunu u kom je Šejn nakon pucnjave na ulici potražio utočište.

— Za sada ne znam ko je to učinio, ali vas uveravam da ću to vrlo brzo saznati — promrmljao je Šejn.

— Savetovao bih vam da s time požurite, inače će vas ubiti brže nego što uopšte možete da zamislite. Pravo da vam kažem, meni ta vrsta bezrazložne pucnjave po gradu ni najmanje ne odgovara.

— Tu smo istog mišljenja, mister Smit — dodao je Šejn trezveno. Ponovo su se zagledali jedan u drugog poput pasa litalica koji se njuše i koji nikako da počnu jedno drugom da veruju.

— Henri Šluter je šef stočarske korporacije. On je taj koji određuje cenu stoke koja stiže iz Teksasa.

— Da li je ta cena previsoka ili preniska? — zapitao je Šejn mirno.

— To su stvari koje vas se ne tiču. Vaš zadatak je jedino da Šluteru otpremite pod zemlju i ništa drugo — odvratio je Smit razdražljivo.

— A da kako sam samo mogao da zaboravim — reče Šejn sa smeškom na licu. — Vi izdajete naredjenja, a mi ih izvršavamo i ništa drugo!

— Izgleda da polako počinjemo da se razumemo. Šejne.

Vrativši se ponovo svojim poslovima, Smit je Šejnu stavio do znanja da je njihov razgovor završen.

Šejna je mučila pomisao da je trebalo da ubije čoveka koga uopšte nije poznavao.

No, bez obzira na sve, bilo je najpre krajnje vreme da sebi nabavi novi šešir, pa će tek onda videti šta mu je dalje valjalo činiti. Još uvek nije bilo suviše kasno tako da se na trgu nalazilo mnoštvo sveta. Nije načinio ni nekoliko koraka u pravcu obližnje trgovine kada je začuo nečiji glas koji mu je prigušeno doviknuo: — Pazite mis...

Gotovo istovremeno kada je odjeknuo pucanj koji je fijuknuo tik iznad njegove glave. Šejn se stropoštao na ulicu.

— Tamo preko...! — procedio je Abi. Sedeo je na tlu pored verande „Smitijevog hotela” i jedva da se u tami mogao primetiti. No, zato se pri mesečini više nego dobro video čovek sa revolverom u ruci, koji je izašao iz okrilja ogromne topole na suprotnoj strani gradskog trga. S ove udaljenosti Šejn nije mogao da razazna njegov lik, ali se zato njegova silueta jasno

ocrtavala u polutama. Ta protuva je sigurno bila uverena da mu je pošlo za rukom da pogodi Šejna, pošto se ovaj naizgled nemoćno skljkao u prašinu. Nije bilo ništa lakše do da mu Šejn uzvрати istom merom, no želeo je da ga se dopoka živog. Zbog toga je jednostavno ostao da leži čekajući da mu se čovek sa revolverom sasvim približi.

— Pucajte, mister — pucajte već jednom! — promrmijao je Abi uzbuđeno.

— Samo polako, dečko. Pa valjda hoćemo da vidimo ko je ta kukavica, koja puca hladnokrvno iz zasede, zar ne?

— Nema potrebe, mister, pošto sam ga ja već prepoznao. To je Džoj Parker. Taj je opasniji od najgore zmije zvečarke.

Čovek se sada nalazio samo na nekoliko koraka od Šejna. Zadovoljno se nacerivši, posmatrao je Šejnovo nepomično telo. Nije mogao naravno da primeti „remington” koji je Šejn držao skriven u ruci.

Abi je bio potpuno u pravu. To kopile je uistinu bilo opasnije od zvečarke. Bilo je prosto neshvatljivo da se Parker koga je Šejn pre nešto više od dve godine strpao iza rešetaka izvukao sa kaznom zatvora u trajanju od dvadeset godina umesto da izvrši na vešalima.

Šejn ni ovog puta nije nameravao da ga ubije sve dok je Parker držao „kolit” u ruci...

Samo koji delić sekunde nakon što je Šejn povukao obarač, Parker je bolno kriknuo. Metak ga je pogodio ravno u šaku tako da je Parkerov revolver u visokom luku odleteo u prašinu.

Šejn munjevito skoči na noge.

— Samo bez trikova, Parkeru!

Bandit je iskolačenih očiju zurio u otvor Šejnove revolver-ske cevi.

VII

Šerif Blek je bio ogroman čovek sumornog pogleda. Iako on to na početku nije shvatio, čitava situacija mu je jednostavno izmakla iz ruku, kada su banditi i protuve poput rojeva akakavaca preplavili Ebilejn olako potežući svoje oružje.

Bilo je čak pokušaja da se šerif Blek potkupi, no on je bio u biti pošten i pravdoljubiv čovek, koga sjaj novca nije mogao da zaslepi. Očajnički je nastojao da ponovo uvede red i zakon u Ebilejn, no to je bila borba koja je unapred bila osuđena na propast. Blek bi već odavno digao ruke od svega, ali sem kerifске zvezde nije posedovao bilo šta drugo. I sa njom na grudima se u poslednje vreme jednostavno zavukao u svoju kancelariju i pustio da stvari jednostavno krenu svojim tokom. Šerif Blek je bio duboko nezadovoljan i nesretan pedesetogodišnjak pred kojim nije stajala nikakva budućnost.

Šejn je naprosto ugurao Džoja Parkera u Blekovu kancelariju. Sa zamotanom šakom, koja je snažno krvarila, Parker se životinjski cerio. Šejn je odmah primetio nervozu i nelagodnost na šerifovom licu, no nije znao šta ona treba da znači.

— Radi se o hladnokrvnom pokušaju ubistva — reče Šejn,

— Ova protuva je pokušala da me ispred „Smitijevog hotela” hladnokrvno upuca iz zasede.

Serif Blek je sedeo u svojoj stolici poluotvorenih očiju, kao da nije želeo da vidi ono što se pred njim upravo događalo. — Znam jedino da je to mister Farker. A ko ste vi, mladiću?

— Zovem se Šejn. A što se pak Džoja Parkera tiče mogu vam reći da bi umesto u Ebilejnu trebao da bude u zatvoru ili u nekom od kažnjeničkih kamenoloma. Kladim se da je među potencijama u vašem stolu i ona sa njegovom prljavom njuškom.

Serif odmahnu glavom. — Varate se, mister. Da je tako, ja bih to sigurno znao.

To što je šerif upravo rekao možda je čak i odgovaralo istini pošto je Šejn Parkera predao čuvarima zakona u Montani, a između Montane i Kanzasa su ležali čitavi svetovi.

— Sve je to najobičnija laž. Istina je da mi je ovaj nitkov bez ikakvog povoda razneo šaku za šta imam dovoljno svedoka — reče Parker sada sasvim ozbiljno. — Tog čoveka vidim prvi put u svom životu i zaista nemam pojma zbog čega je pucao na mene.

Sudeći po Blekovom izrazu lica bilo je jasno da nije znao kome od njih dvojice da veruje. Iznenada su mu se na čelu čak pojavile graške znoja.

— Mister Parker je potpuno čist! — Šerif Blek je na trenutak pogledao Šejna svojim mračnim pogledom da bi odmah zatim ponovo oborio glavu. Nije bio očigledno u stanju da ga gleda u oči i prezirao je zbog toga najverovatnije samog sebe. Sigurno je i bilo tačno ono što je nepoznati pred njim govorio, no isto tako je znao da bi bilo ravno samoubistvu kada bi se zamerio Džoju Parkeru.

— Izgleda da ste stranac ovde u gradu, mister... — promrmeljao je napokon Blek.

— Šejn.

Serif klimnu glavom. — Mister Šejn. Bojim se da je sve ovo samo strašan nesporazum. Mister Parker je zadužen za obezbeđenje stočarske korporacije i desna je ruka njenog šefa, mister Henrija Šluteru. Korporacija uživa ogroman ugled ovde u Ebilejnu.

— Sto mu gromova, Blek, ne radi se ni o kakvom nesporazumu, već je ovaj ovde namerno pucao na mene. I to iz neposredne blizine. Svedoci koji mogu to da potvrde stoje napolju pred vratima. Hajde, pozovite ih već jednom unutra — vikao je Džoj Parker.

Šejn je osećao kako ga obuzima strahovit bes. Ovaj smrdljiv i tvor je bio čak toliko drzak da čitavu stvar iz osnova promeni. Sada je Šejn bio taj, koji je bio optužen za pokušaj ubistva. Bilo je isto tako van svake sumnje da se Parkerovi prijatelji ni najmanje neće libiti da pod zakletvom potvrde njegove navode.

Već trenutak kasnije Šejnove slutnje su se i obistinile. Šerif je otišao do vrata i uveo nekolicinu ljudi u kancelariju.

— Džoj je krenuo ništa ne sluteći u „Smitijev salun”. Mi smo dolazili sa druge strane trga. Iznenada su se začuli puc-

nji... — reče jedan od njih, pokazujući smrknuta lica na Šejna. — Ovaj ovde je pucao. Tačno smo to videli, Blekl

— Možete li to da ponovite i pod zakletvom, mister Lod? — upitao je šerif.

— Svakako! Pa, svojim rođenim očima sam video kako je ova protuva držala uperen revolver u Džoja...

— Otkopčajte opasač, mister Šejne. Hapsim vas zbog pokušaja ubistva. — Ovoga puta šerif Blek je gledao Šejna ravno u oči.

— Ukoliko vam bude stvarao teškoće... — procedio je Dasti, visok suvonjav momak, koji je takode bio spreman da potvrdi Parkerovu priču. Laganim pokretom Dasti je potegao svoj revolver.

Zatvorske ćelije u Ebilejnu su pre nalikovale na svinjac nego na mesto u kojoj su ljudi barem izvesno vreme trebali da prožive. Pri pomisli da mu preti omča, Šejn je iako se nije prvi put nalazio u ovakvoj situaciji, osećao kako ga sve više obuzima neka čudna nelagodnost.

VIII

Puna dva sata Šerif Blek je gotovo nepomično sedeo za svojim masivnim pisaćim stolom. Napregnuto je razmišljao, boreći se sa samim sobom.

Za Džojom Parkerom uistinu nije bila raspisana poternica, barem ne ovde u Kanzasu. Međutim, Blek nije bio budala i znao je vrlo dobro kakvom soju ljudi pripada Džoj Parker. Bio je ništa drugo do jedna od bezbroj protuva i revolveraša, koji su u Ebilejnu svili svoje gnezdo. Verovatno je taj Šejn i govorio istinu, ali ono što je Bleka navodilo na sumnju bila je činjenica da je Parker bio taj koji je ranjen a ne Šejn. Parker je u Ebilejnu važio za vraški dobrog i brzog revolveraša. e

Uspevši da raščisti neke stvari sa samim sobom, šerif Blek je ustao od stola i odlučnim korakom krenuo prema zatvorskim ćelijama. Kada ga je ugledao kako dolazi, Šejn se podignuo sa tvrdog ležaja.

Smrknuta lica šerif je zastao ispred samih rešetaka i promrmljao: — Hoću da čujem celu priču, mister.

Šejn je prećutao detalje vezane za hapšenje u Montani pošto bi time u stvari otkrio svoj pravi identitet. A pošto se čak ni u zvaničnim krugovima nije znalo ništa o postojanju Sedme brigade, to nije bilo moguće da se na nju pozove.

Krajičkom oka je posmatrao izraz šerifovog lica, koje je i dalje odražavalo neskrivenu sumnjičavost. Šejn nije znao šta sve ovo treba da znači i zbog čega je šerif Blek uopšte htio da čuje celu priču, ali je zato bio siguran u jedno: šerif je delovao do te mere zbunjeno kao neko ko je bio u nedoumici kojoj strani da se privoli.

— Šta mislite zbog čega je Parker pucao na vas?

— Pravi odgovor na to pitanje ne znam ni ja, šerife. Činjenica je da sam bio prisutan kada su ga u Montani uhapšili i osudili. Pretpostavljam da me je ovde u Ebilejnu Parker upoznao i da je rešio da me ukloni u strahu da bih ja mogao da

iznesem istinu o njemu. Nepobitno je, međutim, da je taj pasji sin trebalo da provede još gotovo osamnaest godina u zatvoru i da je nekako odande uspeo da pobegne.

Nakon dužeg napregnutog razmišljanja šerif Blek reče: — Svako vam je jasno da ću morati da vas izvedem pred sud, mister Šejne?

Šejn klimnu glavom. A šta bi drugo u ovom trenutku i mogao da kaže ili da učini?

— Radi se o pokušaju ubistva za što postoji dovoljan broj svedoka...

— Poštedite me ovog razgovora, šerife — procedio je Šejn.

— Svestan sam činjenice da su svi oni zajedno obične protuve i nitkovi, no kako stvari sada stoje, najverovatnije da ćete završiti na vešalima, mister.

— Nadam se da ćete te dve stvari uspeti da uskladite sa svojom savešću, šerife — odvratio je Šejn, slegnuvši ramenima. Šerifov izraz lica postade još sumorniji.

— Upravo u tome jeste problem! Što mu gromova, zar to još uvek niste shvatili?

Konačno su Šejnu neke stvari postale jasnije. Šerif se zaista nalazio u grdnoj nevolji. Dakle, verovao je njemu, a ne Džonju Parkeru. No i pored toga nije video način kako da mu pomogne.

— Mogli biste da pokušate da iz Montane pribavite neke podatke o tom pasjem sinu.

— To bi zacelo potrajalo rekoliko nedelja ako ne i nekoliko meseci — odvratio je Blek mrzovoljno.

— A do tada će crvi već odavno početi da me nagrizaju. To je ono na šta u ovom trenutku mislite, zar ne? — reče Šejn nacerivši se.

Sa nevericom u očima Šejn je posmatrao kako je šerif Blek iznenada izvukao svežanj ključeva i kako je jednim od njih otključao vrata njegove ćelije. — Ali, šerife, ne možete tek tako da me pustite da pobegnem.

— Naravno da ne mogu — reče ovaj grubo da bi odmah zatim izvukao svoj revolver iz futrole.

— Da ne nameravate možda da me ubijete kako bi se na taj način čitava ova priča skratila?

Šerif tiho opsova. Uhvatio je „kolt“ za cev i pružio ga Šejnu. — Hajde, tresnite me već jednom po glavi, samo pazite da me baš ne ubijete. I nestanite iz grada pre nego što ponovo dodem svesti.

IX

Držeći revolver u ruci, Šejn je u čuđenju vrteo glavom.

— Zar zaista mislite da je to pametno rešenje, šerife?

— Da nemate vi neki bolji predlog? — procedio je šerif ledenim glasom. Teškom mukom se odlučio na ovaj korak, a sada taj prokleti Šejn nepotrebno okleva. — A da ne biste možda radije ipak visili na vešalima?

Šejn odmahnu glavom.

— Hajde, šerife, zatvorite radnju za danas, pa da o svemu još jednom dobro razmislimo!

Ne sačekavši šerifov odgovor, Šejn je jednostavno otišao u šerifovu kancelariju gde je navukao kapke na prozor i okrenuo ključ u bravi. Šerif je za to vreme stajao kao ukopan u vratima koja su vodila prema ćelijama i nemo ga posmatrao.

— Mnogo bolje se razgovara uz čašu viskija, šerife.

Blek je odnekud izvukao bocu viskija i natočio ga u dve ne baš najčistije čaše, koje su se tu negde našle. Dok je to čutke radio, proletelo mu je kroz glavu: — Ovaj mora da je potpuno lud. Zbog čega samo ne koristi jedinu mogućnost, koja mu je još preostala, da se živ odavde izvuče?

Nakon što je otpio gutljaj viskija, Šejn ga je upitao: — Recite, ko je i zbog čega ubio Sema Perkinsa?

— A zašto to hoćete da znate? I ko ste vi uopšte da vas takve stvari zanimaju.

I dalje je kroz svaku Blekovu reč provejavala sumnjičavost kojom je ovaj prihvatao svako Šejnovo pitanje.

— Možda sam isto kao i vi naprosto zainteresovan da se u Ebilejnu povрати nekadašnji red i mir, šerife.

— Da niste možda jedan od onih prokletih detektiva ili možda čak maršal Sjedinjenih Država koji se nalazi na tajnom zadatku?

— Žao mi je, šerife, ali ću morati da vas razočaram, pošto ništa od svega toga ne odgovara istini.

Blek počeo nervoznim pokretima da puni lulu duvanom. Bio je potpuno sluđen. Nije mu jednostavno polazilo za rukom da pronikne u tajne ponašanja čoveka pred sobom.

Šejn je na trenutak začutao da bi nakon izvesnog vremena rekao: — Mister Smit me je danas unajmio da ubijem Henrija Šluta.

— Prokletstvo! — procedio je šerif Blek okružen pravim oblakom dima.

— Možete li vi, šerife, možda da mi kažete iz kojih razloga mister Šluter treba da završi na gradskom groblju?

U jednom jedinom gutljaju Blek je iskapio čašu do dna da bi je odmah zatim ponovo natočio do vrha.

Prišavši šerifu, Šejn mu je uzeo čašu iz ruku i tresnuo je ljutito o sto. — To nam ne može pomoći da se izvučemo iz čorakakak u kom se nalazimo, Blek.

Blek se očajnički zagledao u Šejna.

— Verujete li vi možda u čuda, mister? — prostenjao je šerif.

— Ako čovek pridonese tome, zašto da ne — odvratio je Šejn mirno — I još nešto, šerife — nije Džoj Parker jedini koji ima svoje svedoke, već vam i ja mogu navesti jednog, kojeg je sve video svojim očima.

Blek ga začuđeno pogleda.

— Radi se o malom Abiju, onom crnom dečaku pronicljivog pogleda. Njemu imam da zahvalim što sam još uvek među živima. Kada sam izašao iz „Smitijevog saluna“ on je bio taj koji me je srećom pravovremeno upozorio na opasnost. U protivnom bi me Džoj Parker hladnokrvno upucao.

Šerif je u neverici otvorenih očiju zurio u Šejna. — Abi Šejn klimnu glavom.

— Ali šta mislite koliko bi izjava tog malog crnog dečaka vredela u očima ovdašnje porote? — zapitao je Blek, osmehnuvši se umorno.

Toga je Šejn i bez šerifovih reči bio naravno svestan. Zato je samo mrzovoljno promrmljao: — Zbog toga sam upravo do sada izbegavao da o tome pričam. Ne bih želeo da dečko zbog mene nastrada.

— A zašto ste to onda meni ispričali?

— Mislio sam da bi vam mnogo značilo ako biste imali dokaze da sam sve vreme govorio istinu.

— Međutim, sve to ništa ne menja činjenicu da ste i vi, u stvari, hladnokrvni ubica poput Parkera.

— Mislite zbog toga što treba da uklonim Henrija Šluteru? Ali, šerife, nije mi ni na kraj pameti da to učinim.

— Ama dosta, mister! Ne pokušavajte sada još da napravite i budalu od mene — promrmljao je šerif.

— Imam predlog, šerife!

— Kakav?

— Imenujte me svojim zamenikom i ja ću vam dopremiti Džoja Parkera i njegove prijatelje, koji su lažno svedočili. Na taj način bi se barem njih rešili.

— A šta bismo time dobili? Već za nekoliko minuta kasnije u kancelariji bi se pojavio Šluter, koji bi mu tresnuo traženu kauciju o sto, i Parker i njegovi drugari bi se ponovo našli na slobodi. A sutra dan bi ih sudija Toborn ionako oslobodio svih optužbi.

— Zar je sudija do te mere podmitljiv?

Šerif sleže ramenima.

— To zaista ne znam. Znam jedino da Toborn uvek ide linijom manjeg otpora i da se naprosto prilagođava nastaloj situaciji da bi sačuvao svoju glavu. A svedok poput Abija samo bi mu još olakšao posao.

Šejn odmahnu rukom. — Ne brinite, šerife! Henri Šluter neće biti u mogućnosti da ih tako brzo izvuče iz zatvora.

— Da li je to zato što ćete najpre njega smaknuti? — procedio je Blek.

— Ne, samo ću se postarati da na neko vreme nestane iz Ebilejna. No, vi još uvek niste odgovorili na moje prvobitno pitanje, Blek. Dakle, zbog čega Smit hoće da ubijem Šluteru?

Blek počeo napregnuto da razmišlja. — Pa, Šluter je predsednik stočarske korporacije tako da on neposredno određuje cenu stoke koja stiže iz Teksasa. A te cene su izuzetno niske.

— Gde bi mogla da postoji veza između toga i smrti Sema Perkinsa?

— Drugim rečima, kada pruga bude gotova Kanzas će biti naprosto preplavljen stokom. To, po meni, može samo da uslovi dalji pad cene stoke — počeo Šejn glasno da razmišlja.

— Grešite, mister — odvratio je šerif dok mu je oko usana ponovo zaigrao onaj samo njemu svojstven sumoran osmeh. — Trenutno stoka stiže potpuno iscrpljena u Ebilejn tako da su Teksašani prisiljeni da je ovde po svaku cenu prodaju. Zahvaljujući železnici oni će biti u mogućnosti da je otpreme dalje na istok ukoliko im cena ne odgovara, tako da će stočarska kor-

poracija izgubiti u mnogome od svoje moći i svog povlašćenog položaja. A onda je i gotovo sa mister Šluterovim diktiranjem cena.

— U tom grmu, dakle, leži zec — reče Šejn zadovoljno se nacerivši. — Kao što vidite, šerife, nekada i običan razgovor može čoveku u velikoj meri da pomogne da se čuda ipak dogode.

Blejk je netremice zurio u Šejna, da bi napokon jedva čujnim glasom promrmljao: — I pored svega će to biti vraški opasna igra, mister Šejne!

Odmah zatim šerif Blek je iz fioke svog pisaćeg stola izvukao sjajnu metalnu zvezdu...

X

Bila je već skoro ponoć kada je Šejn sa značkom na grudima napustio šerifovu kancelariju. Šejn je iza svojih leđa čuo kako je Blek za njim ne sudio zaključao vrata, već je još i navukao debelu rezu, koja se sa unutrašnje strane na njima nazivala. Šerif je bio, dakle, rešen da se ponovo zavuče u mišju rupu što je Šejn donekle mogao i da shvati nakon svih onih loših iskustava, koje je ovaj čovek u poslednje vreme stekao. U trenutku kada su se rastajali, Šejn je po izrazu njegovog lica jasno primetio da šerif nije verovao u srećan ishod Šejnove zamisli, uveren da ga nikada više živog neće videti. Ranije je šerif Blek bio spreman da ako je to bilo potrebno svakodnevno potura svoju glavu za opšte dobro, no poslednji događaji su njegovo ponašanje iz osnova izmenili.

Napolju u tami Šejn je bukvalno naleteo na Abija čiji je ten bio toliko taman da ga je u noći činio potpuno neprimetnim.

— Hej, šta radiš ovde? — upitao je Šejn.

Umesto odgovora Abi je jednostavno ispružio ruku i nacerio se tako da su njegovi gotovo avetinjski beli zubi zasijali u noći.

— A šta bi uradio da se nisam pojavio? — hteo je Šejn da zna.

— Pa bilo kada biste napustili šerifovu kancelariju, zar ne? A najkasnije kada bi vas izveli pred...

— Dobro, dobro, došao si, dakle, da naplatiš stare dugove. Koliko ti dugujem, gramzivi stvore?

— Čno gramzivi stvore će vas koštati dodatnih pet dolara, mister. Pa, recimo, pedeset dolara. Nadam se da vam toliko vredi vaš život.

— Čuj, mali, nisam ti ja koka koja nosi zlatna jaja...

— Ona me uopšte ne interesuju, mister. Kao što rekoh skupljam isključivo dolare — reče Abi nacerivši se.

— Žao mi je, amigo, ali izgleda da neću moći sebi da priuštim tvoje društvo. Pri ovakvom cenovniku čovek bi za tako nešto morao da bude milioner.

— U redu, recimo 40 dolara?

— Deset!

— Trideset, mister, i to je moja poslednja ponuda.

— Neka bude dvadeset, i to za dvadeset četiri sata.

— Nisam navikao da me plaćaju paušalno, mister — odvratio je Abi ljutito.

— U redu, mali. Dobićeš tvojih pedeset dolara i ni centa više, no od sada me ne smatraj više svojim prijateljem.

— Stvarno ste prava cica! mister — reče Abi uvređeno.

— Ne, već jednostavno nisam toliko glup da dozvolim da me pljačkaš poput najgore naivčine

Šejn je iz džepa izvukao novčanicu od pedeset dolara i pružio je dečaku koji je i ovoga puta munjevito šćepao i nestao u okrilju noći. Sa iskrenim žađenjem Šejn je zurio za njim. Znao je da je Abija izgubio za sva vremena, a mogao je sa svojim poznavanjem prilika u Ebilejnu da mu bude od ogromne koristi. No šta je tu je. Šejn sleže ramenima i pođe dalje glavnom ulicom.

Već nakon nekoliko učinjenih koraka Abi se ponovo stvorio pored njega. — Razmislio sam o vašem predlogu, mister izustio je Abi, dolazeći teško do daha pošto je očigledno prevalio određeno rastojanje u besomučnom trku.

Šejn je krenuo dalje, ne obazirući se ni najmanje na njegove reči.

— Sto mu gromova, stanite već jednom! — Šejn je osetio kako ga je Abi šćepao za rukav u nameri da ga zaustavi. Šejn ga je vukao još nekoliko koraka za sobom da bi zastao ispod jedne od uličnih svetiljki koje su u to vreme još gorele.

— Šta sada opet hoćeš, Abi? — upitao ga je Šejn ozbiljno. — Već sam ti rekao da sa gramzivcem, kao što si ti, neću da imam više bilo kakvog posla.

— Ali, maločas ste rekli da smo prijatelji, zar ne?

— Kakav si mi ti to prijatelj kada mi neprekidno izvlačiš novac iz džepa?

— Pa svi moramo od nečega da živimo, zar ne, mister?

— To da, ali ne kao kraljevi.

— Dobro, da čujem vaš predlog, mister!

— Deset dolara na dan. Više sebi ne mogu ni u kom slučaju da dozvolim, a da ne bankrotiram već nakon nekoliko dana.

— Recimo, petnaest. — počeo je Abi opet da se cenka.

Kada se Šejn okrenuo u nameri da produži dalje, Abi ga je ponovo šćepao za rukav i glasno uzdahnuo: — Neka vam bude, mister. Dakle, deset dolara za ceo dan! To činim samo zato što nosite tu značku na grudima — reče Abi, pokušavajući da opravda sebe što je na kraju on bio taj koji je popustio. — Hajde, pokazaću ti gde možeš da pronađeš Džoja Parkera i njegove prijatelje.

— Džoja Parkera? Ali, odakle ti to znaš?

Na Abijevom licu se pojavio pomalo nelagodan osmeh. — Pa... ti i šerif ste prilično glasno razgovarali, a i prozor nije bio sasvim zatvoren...

XI

Radilo se o jednom od saluna na glavnoj ulici, koji je u ovo vreme bio već prilično pust. Samo za jednim stolom je se-

dela još nekolicina ljudi koji su igrali poker i koji čak nisu ni podigli pogled kada se Šejn pojavio na vratima.

Abi je ostao napoliju pred vratima. Izlaganje nepotrebnom riziku je bilo nešto što se dečaku ni najmanje nije dopadalo.

— Sigurno su u stražnjoj sobi, mister. — bilo je poslednje što je doviknuo Šejnu pre nego što je on kročio u salun.

Šejn je hitrim korakom prošao kroz lokal i snažnim trzajem otvorio vrata, koja su vodila u susednu prostoriju. Ljudi koje je tražio sedeli su sa kartama u rukama za velikim okruglim stolom. Džoj Parker se nalazio tačno nasuprot njemu. Podigavši pogled naprosto je zanemao, ugledavši „remington” u Šejnovim rukama.

— Ukoliko nekom od vas nije stalo do života može slobodno da potegne oružje. A ostali neka smesta podignu ruke uvis! — naredio je Šejn.

Lod Dasti i Menk se naglo okrenuše. — Prokletstvo, kako li je samo usepo da pobegne iz zatvora — prosiktao je Lod.

Džoj Parker koji je naglim pokretom spustio karte na sto i koji je sada sedeo za stobom sa blago povijenim rukama se nacerio i upitao: — Da li ti je to naš dobri stari Blek zakačio tu zvezdu na grudi ili si samog sebe unapredio u zamenika? Pre će biti ovo drugo, zar ne? Zaprta ne mogu da zamislim da je Šerif bio toliko lud da tako nešto učini.

Poluzaklonjen Lodovim ogromnim telom, Menk je bio uveren da bi vredelo nešto pokušati. Šejn mu je za tako nešto namerno ostavio dovoljno vremena. Povukao je obarač tek u trenutku kada je Menk već potegao svoj revolver. Ispustivši prodoran krik, Menk je ispustio oružje na pod. Metak iz Šejnovog „remingtona” prosvirao mu je mišicu, ostavivši ogromnu crnu rupu na njegovoj jakni.

— Ima li još nekoga ko bi želeo da okuša svoju sreću? — reče Šejn mirno.

— Ukoliko Blek stoji iza svega ovoga, može već sada sebi samom da namakne omču oko vrata — prosiktao je Džoj Parker, koji je svoju povređenu ruku u stvari, trebalo da nosi u povezu, ali je izvukao da bi mogao da drži karte u rukama. Znao je, međutim, da sa svojom povređenom rukom ne bi mogao da se suprotstavi Šejnu. Da nije bilo toga, sigurno ne bi sedeo skrštenih ruku, već bi se odavno suprotstavio Šejnu. Bio je do te mere samouveren da ga čak ni „remington” uperen u njegove grudi tada ne bi zaplašio.

— Ustajte, uhapšeni ste sva četvorica! — reče Šejn, pokazujući vrhom revolverске cevi prema suprotnoj strani prostorije gde su svi do jednog morali da se postroje licem okrenuti prema zidu. Šejn im je oprezno izvukao revolvere iz futrola, koji su završili u najudaljenijem uglu prostorije obavijene dimom.

— Zažalićeš što si se dopšte rodio — predskazivao mu je Džoj Parker van sebe od besa.

— Možete slobodno da pokušate da pobegnete — reče Šejn onoj četvorici kada su se našli na ulici. — No, da se razumemo: ovoga puta neću gađati ni u noge ni u ruke, pošto mi to učeno

osvetljenje ne dozvoljava. Dakle, razmislite dobro pre nego što bilo šta pokušate!

Šejn počeo da se osvrće oko sebe ne bi li negde u blizini ugledao Abija. Od njega, međutim, nije bilo ni traga ni glasa. Mali pametnjaković se uistinu nije izlagao bilo kakvom riziku. Sada je dobijao paušalni iznos od Šejna za pružene usluge, no to za njega očigledno nije bio razlog da svoju sudbinu spoji sa Šejnevom. Verovatno je čak smatrao da Šejn nema realnih šansi da se iz svega ovoga živ izvuce.

Iznenadenje na šerifovom licu kada se zajedno sa četvoricom uhapšenih revolveraša pojavio u njegovoj kancelariji, Šejnu je kazivalo više nego dovoljno. Da su Blek i Abi bili spremni da se klade sigurno svoj novac ne bi uložili na Šejna.

— Već sutra će nas mister Šluter izvući iz ove smrdljive rupe. E, a onda ćemo nas dvojica da porazgovaramo, Šejne — dreknuo je Džoj Parker za Šejnom kada je ovaj zaključavao vrata zatvorske ćelije.

Vrteći začuđeno glavom, šerif Blek je kao ukopan stajao na sredini svoje kancelarije. Izgledalo je kao da nije baš naročito obradovan događajima ove noći.

— Dakle, mister, jesam li vredan svih onih para koje mi neću videti živog, Šejne. No, recite šta sada?

— Vi se jedino postarajte da ove protuve ostanu tamo gde su. I ništa drugo ne očekujem od vas, šerife — reče Šejn kratko, pre nego što je izašao kroz vrata koje je Blek ponovo gotovo nečujno zabravio.

Odnekud iz tame, gotovo nečujno pojavio se i Abi upravo onako kako je to Šejn i očekivao.

— Dakle, mister, jesam li vredan svih onih para koje mi dajete? — reče Abi hvalisavo. Ponašao se kao da je u najmanju ruku on lično otpremio onu četvoricu revolveraša iza rešetaka.

— Odvedi me do Henrija Šluteru — naredio mu je Šejn, ne želeći da se upušta s njim u diskusiju ko je od njih dvojice bolji.

— Znam! — klimnu Abi glavom. — Naš sledeći potez je da uklonimo mister Šluteru.

— Pa ta mala bitanga je uistinu čuo svaku reč koju smo šerif i ja izgovorili — pomisli Šejn sa smeškom na licu.

Uskoro su se našli pred velikom, očigledno tek skoro sagrađenom kućom koja se nalazila usred predivnog vrta. Nije dan od mnogobrojnih prozora nije bio osvetljen što i nije bilo ništa neobično, pošto je već uveliko bila prošla ponoć. Sigurno su svi, koji su stanovali u ovoj vili, već uveliko spavali.

Abi pokaza u pravcu kuće. — Prostorije u prizemlju pripadaju korporaciji, a mister Šluterove privatne odaje se nalaze na prvom spratu.

— Sudeći po tome u prostorijama u prizemlju noću nema nikoga?

Abi klimnu glavom. — Tačno. Noću je jedino mister Šluter u kući. No, najčešće je i neka od devojaka s njim.

— Devojaka?

— Pa, znate već na koju vrstu devojaka mislim, zar ne?

— Za svoje godine si već vraški iskvaren, momče, čim sve

to znaš — prekorevao ga je Šejn. — Samo mi nemoj reći da si po tom pitanju stekao već i određena iskustva, amigo.

Umesto odgovora, Abi se samo značajno osmehnuo.

— Ostavimo sada to — reče Šejn. — Sačekaj me ovde, dok se ne vratim.

XII.

Kapci na prozorima nisu bili zatvoreni, tako da je Šejn bez većih problema dospeo u unutrašnjost kuće. Unutra je vladala potpuna tama ako se izuzme osja; mesečine, koja je dopirala kroz prozore. Zahvaljujući upravo toj prigušenoj svetlosti, Šejn je primetio stepenice koje su vodile na sprat. Pri samom dnu stepeništa, Šejn je na trenutak zastao i napregnuto osluhnuo. U kući je vladala mrtva tišina, koji trećak kasnije začulo se jedva čujno škripanje drveta pod nečijim nogama, tako da je Šejn munjevito ustuknuo u stranu. To mora da su stepenice, pomisli Šejn. Još dok mu je to prolazilo kroz glavu, začuo je sada mnogo jasnije, kako se neko oprezno spušta niz stepenice, koje su se nalazile u potpunoj tami.

Da nije bilo te jedva primetne škripe drveta, osoba koja je upravo silazila uspela bi tiho poput mačke da dospe u prizemlje ogromne Šluterove kuće.

Sam davo je znao šta se to ovde dešavalo. Šejnu nikako nije polazilo za rukom da razazna lik osobe koja mu se munjevitom brzinom približavala. Bilo je jedino sigurno da je niska rastom i ne odviše krupna. A onda se začuo njen tih prigušen krik.

Sve se događalo takvom brzinom da je Šejn potpuno bio smetnuo sa uma da se na dnu stepeništa nalazio prozor koji ga je svojom svetlošću obasjavao tako da je nepoznata osoba uspešla da ga primeti. A onda se sve odigravalo neverovatnom brzinom. Toliko brzo da Šejn u tami nije uspeo bilo šta da razazna.

Jedino šta je Šejn pretpostavljao bilo je da se radi o ženi a ne o muškarcu. Kročio je na stepenište da bi joj preprečio put, no žena je uspešla da mu se izmigolji iz ruku, zahvaljujući tome što mu je takvom žestinom zadala udarac po cevaniči da se Šejnu sve smračilo pred očima. Nekoliko trenutaka kasnije žena se izgubila negde u tami.

Šejn je na trenutak zastao, oklevajući u kom pravcu da krene. No, pošto je u ovom trenutku za njega bilo najbitnije da se domogne Henrija Šluter, odlučio je da krene gore u njegovu sobu, a da ženu pusti da pobegne. Mora da se radilo o soju žena o kojima je Abi maločas govorio i koje za njega u ovom momentu uopšte nisu bile značajne.

Na kraju stepeništa nalazio se dug hodnik pri čijem su samom dnu jedna vrata bila do pola otvorena. Prišavši vratima Šejn ih je vrhom čizme oprezno širom otvorio i zagledao se u unutrašnjost sobe. Radilo se o ogromnoj, lepo namuštenoj sobi u čijem se jednom uglu nalazio čak i pravi pravcati Plavir. Iz te prostorije su vodila još jedna vrata u drugu sobu, najverovatnije u Šluterovu spavaću sobu, odakle je dopirala prigušena svetlost.

Henri Sluter je ležao potpuno nag na krevetu. Izgledalo je kao da spava, pošto se uopšte nije pomerao. Primitivši izraz njegovog lica. Šejn nije mogao, a da se tiho ne nasmeje. Ta mala drolja koja mu je na tako vešt način izmakla je zaista valjano obavila svoj posao. Jadnik je bio potpuno iscrpljen, to se već na prvi pogled moglo videti. Iznenada je Šluter počeo da vapiti za vazduhom i da koluta očima poput nekoga kome su dani odbrojani.

Prokletstvo, prolete Šejnu kroz glavu. Šluter ne samo što je odavao utisak osobe koja samo što nije umrla, već je to uistinu i činio. Možda se radilo o srčanom napadu, pomisli Šejn. Zato je ta mala drolja glavom bez obzira napustila ovo brižno opremljeno ljubavno gnezdo.

Tek kada je Šluter u strahovitim mukama počeo da povraćati, Šejnov pogled su privukle dve čaše koje su se nalazile na malom ormariću pored samog uzglavlja. Jedna od čaša je bila prazna, dok se u drugoj još uvek nalazio ostatak nekog pića.

Prinevši čašu nosu, Šejn je osetio gorak miris koji mu je dovoljno kazivao. U piću se nalazio otrov, i to onaj od najgore vrste. Cijankali!

Kada je ponovo pogledao Slutera, video je kako se njegovo telo neprekidno bolno grčilo i kako je i dalje neprekidno povraćao. Ujedno je grčevito pokušavao da dođe do daha, dok su mu oči do te mere bile iskolabane da su naprosto pretile da izlete iz očne duplje.

Otvorivši širom prozor, Šejn počeo da doziva Abija.

— Ovde sam, mister! — doviknuo mu je dečak, pojavivši se iza obližnjeg grma.

— Trči brzo po doktora. Reci mu da se radi o trovanju cijankalijem. Hajde, požuri!

Šluter je sada ležao potpuno bez svesti na svom krevetu. Bili su mali izgledi da će doktor stići na vreme, no sve dok je čovek živ postoje još izvesne nade...

Kada se doktor zajedno sa Abijem pojavio na vratima, Šluter je ponovo bio otvorio oči, no bilo je više nego jasno da nikoga nije video, a kamoli da je razaznavao likove oko sebe.

Šejn ćutke pokaza prema čaši. Doktor je kratko pomirisao ostatke crnog vina, koji su se još u njoj nalazili i tiho opsova. Zatim je mrko pogledao Šejna i promrmljao:

— Izlazite obojica odavde i prepustite ga meni.

XIII

— Jesi li video ženu koja je izašla iz kuće? — upitao je Šejn. Abi je sedeo zavaljen u meku kožnu fotelju u Šluterovoj dnevnoj sobi.

— Viski, mister? — Izgovorivši ove reči, Abi je hitro skočio na noge i uskoro se vratio sa bocom najfinijeg viskija u rukama. — Ovde garantovano nema otrova, mister — dodao je Abi nacerivši se.

— Čini mi se da sam te nešto pitao, bitango mala!

— Bila je to Megi.

— Meg... Megi? Ne misliš valjda...

— Smitova devojka za sve, ako razumete šta tim hoću da kažem.

Šejn počeo da razmišlja. Iznenada mu se sve učinilo posve jasnim. Pošto su njega strpali u zatvor, Smit sigurno više nije računao na njegove usluge. Zbog toga je i poslao Megi, tu malu vešticu, da bi uklonila Henrija Šluteru. Smitu mora da je iz nekih razloga izuzetno gorelo pod nogama.

— Da se možda ne očekuje nova isporuka stoke iz Teksasa? — upitao je Šejn.

Abi lagano klimnu glavom. — Trebalo je da stigne pre tri do četiri dana. Ali zbog čega te to zanima, mister?

Šejn nije bio ni najmanje raspoložen da Abiju pruži iscrpna objašnjenja. Jednostavno je ispio čašu viskija naskap i nasuo je ponovo do vrha viskijem kakav skoro nije pio. Odmah zatim je sa uživanjem pripalio i jednu od Šluterovih cigara i počeo halapljivo da uvlači dim u pluća.

— A šta je sa mnom? — upitao je Abi ljutito. — A ja sam mislio da smo sada pravi prijatelji, a prijatelji međusobno sve dele ako se ne varam.

Kada je Abi posegao za flašom viskija, Šejn glasno uzviknu: — Ostavi to ili možda nameravaš još i da se napiješ?

Kasnije su se ponovo otvorila vrata, koja su vodila u Šluterovu spavaću sobu, pojavio se doktor za koga je Šejn saznao od Abija da se zove Alster. Bio je onizak i debeo, sav crven i podnaduo u licu, što je Šejnu jasno govorilo da je i doktor voleo dobru kapljicu. To se ubrzo pokazalo tačnim, jer je doktor drhtavim prstima nasuo sebi viski u čašu da bi je odmah zatim iskapio do dna, nakon čega se donekle smirio.

— Da li je mrtav, doktore? — upitao je Šejn.

Tek nakon što je doktor Alister ispio još tri čašice viskija mirno je odvratio: — Mogu vam reći, mister, da je Henri Šluter rođen pod srećnom zvezdom, inače ovo ne bi preživio. Objašnjenje za to leži možda u tome što je polovinu povratio još pre nego što je otrov dospao do stomaka. Isprao sam mu stomak i uveren sam da će se izvući ukoliko naravno, ne dode do nekih komplikacija koje se za sada ne mogu predvideti. Ono što mu je sada najneophodnije to je apsolutan mir i tišina. U toku prednoćne ču ga još jednom obići, mister...

Kada je doktor napustio Šluterovu kuću, Abi je tiho upitao Šejna: — Da li je Megi...

— Moramo što pre da sklonimo Šluteru oдавde — prekinuo ga je Šejn, izbivši mu flašu viskija iz ruku, koju je Abi očigledno nameravao već u sledećem trenutku da prinese ustima. — I to negde gde ga niko neće pronaći. Da li znaš možda za neko takvo mesto?

Henri Šluter je ležao potpuno apatičnog pogleda na svom ogromnom krevetu. Bio je u tako jadnom stanju da su mogli da čine sa njim šta su hteli, a da on toga uopšte nije bio svestan...

XIV

Bio je već uveliko dan kada se Šejn glavnom ulicom uputio prema šerifovoj kancelariji. A onda mu se učinilo kao da mu

tlo podrhtava pod nogama. Tek kada su se prva grlasteške pojavila na kraju ulice, Šejnu je postalo jasno o čemu se radi. Kada se uzmu u obzir još i povici goniča stoke, kao i njihova pucnjava, sticao se utisak da ni u paklu nije moglo da bude ništa gore nego ovde u Ebilejnu.

Krdo je tutnjalo ulicom, noseći sve pred sobom. Šejn je jedva uspeo da potraži zaklon u jednom od kućnih ulaza kada je stampeo već i protutnjao pored njega. Stoka je rušila čak i neke od stubova na ulici, tako da su se čitave nastrešnice uz strahovit tresak rušile na ulicu. Kauboji su naprosto uživali u haosu, koji su ostavljali za sobom, što se na osnovu njihovih radosnih poklika lako moglo zaključiti.

Železnička stanica se nalazila na suprotnom kraju grada. Tamo su se nalazili i ogromni korali u kojima je stoka provodila vreme do polaska voza dalje na istok.

— Gde ste bili do sada? — upitao je šerif Blek ljutito, kada je Šejn banuo u njegovu kancelariju.

Ne odgovorivši bilo šta, Šejn se uputio ćelijama, gde ga je sa osmehom na licu dočekao Džoj Parker.

— Stoka je pristigla, što je valjda svako u ovom gradu čuo. Hajde, pustite nas oдавде, pošto smo sada preko potrebni mister Šluteru. Ili hoćete da ti zlikovci Šluteru poture nož pod grlo. Ako ga ubiju onda vi, šerife, snosite isključivu krivicu — doviknuo je Parker.

Šerif Blek je glavom pokazao Šejnu prema kancelariji, gde je tiho promrmljao: — Ta protuva je, na žalost, potpuno u pravu, Šejne. Bez svojih revolveraša Šluter je potpuno izgubljen. Mislim da taj rizik neću moći da preuzmem na sebe.

Bilo je istine u tome što je Blek govorio, no Šejn nije ni u snu pomišljao da pusti Parkera i njegove drugare. Teksašani jesu bili surovi momci, ali ne i hladnokrvne ubice poput ovih ovde u zatvoru. Kada bi ih pustili, Ebilejn bi vrlo brzo bio preplavljen novim žrtvama međusobnih obračuna, a Šejna su ovamo poslali da upravo to i spreči.

— A zašto ne zamolite pukovnika Peparta za pomoć? Ako neko može da održi red i mir ovde u gradu, onda je to vojska, zar ne?

Šerif pokunjeno odmahnu glavom. — To je lako rečeno, Šejne. Izgleda da vam nije poznato da pukovnik Pepart odbija da se sa svojim ljudima meša u njihove međusobne obračune uz obrazloženje da je njegov zadatak da sprečava sukobe između farmera i stočara, a da je održavanje reda i zakona u Ebilejnu isključivo u mojoj nadležnosti.

Ovde je šerif Blek ipak grešio, pošto je Sedma brigada upoznala Šejna i s tom činjenicom pre nego što ga je poslala u Ebilejn.

— U redu, onda ću hteo-ne hteo morati da vam kažem da se mister Šluter neće pojaviti na stanici — reče Šejn slegnuvši ramenima.

Sirom iskolačenih očiju šerif je u neverici zurio u Šejna. — Hoćete li time da kažete da je Šluter mrtav?!

Kada je Šejn stigao na gradski trg, ugledao je Smita kako smrknuta lica stoji ispred svog saluna. Teksašani su i dalje bili zaokupirani smeštajem svoje stoke tako da se na glavnoj ulici gotovo niko i nije nalazio. Pored Smita stajao je još neki muškarac s kim je ovaj o nečemu žučno raspravljao.

Dok im se približavao, Šejn je pažljivo odmerio muškarca pored Smita. Bio je visok i mršav, a tanki brkovi iznad gornje usne činili su njegovo lice samo još grubljim. Njegova odeća je bila neka vrsta prekrojene uniforme južnjačkih oficira, uniforme koja već odavno nije zvanično postojala. To mora da je bio taj nadaleko čuveni i opasni major Dejvid Rul. On je bio prvi kome je svojevremeno poslao za rukom da makar deo stada i ljudstva koje je iz Teksasa krenulo za Ebilejn, dovede na svoje odredište. Od tog trenutka stada su iz dana u dan postajala sve veća, a isto tako i broj ljudi koji su neposredno bili podređeni majoru Rulu. Po Šejnovoju gruboj oceni mora da je ovoga puta bilo otprilike osamdesetak goniča stoke, koji su doterali krdo od blizu 60.000 grla.

Kada im se Šejn primakao na samo nekoliko koraka, Smit ga je mrko pogledao.

— Maločas je doktor Alister bio ovde. Žurio je rano jutros da nekoga porodi, pa je uz put kao i obično, svratio na jedno piće — procedio je Smit glasom, koji je pre nalikovao šištanju zmije nego ljudskom govoru.

— Onda ste sigurno čuli za Henrija Šluteru — reče Šejn nacerivši se.

— Sto mu gromova! Da, Alister mi je sve ispričao.

— Svakako ste čuli to da je neko prethodne noći pokušao da otruje jagnog mister Šluteru.

— Svakako, ali i to da ste vi bili taj koji je poslao po njega — procedio je Smit.

— Onda vam je sigurno i rekao da je Šluter

— Da je Šluter živ. Da, rekao mi je to.

— A da li vam je rekao da je Šluter u međuvremenu nestao?

Ne verujući u ono što su upravo čuli, Smit i major Rul se začudeno zagledaše u Šejna.

— Šta sada to opet treba da znači? — dreknuo je major.

— I ja se to pitam — dodao je Smit sevajući očima. — Možda će mister Šejn biti toliko ljubazan da nam neke stvari objasni.

— Ako se ne varam, onda ste mi juče dali mali zadatak, koji je trebalo obaviti. Ili ste to možda zaboravili, ser? — reče Šejn mirno.

— Hoćete li time možda da kažete... — Smit je sada delovao potpuno zbunjeno.

— Do đavola! Čemu sva ova priča — proderao se major Rul.

Sa osmehom poput najvećeg nevinašceta Šejn se zagledao u majora i rekao: — Pa, nije isključeno da mister Šluter već satima pluta rekom Kanzas...

Glavni događaji toga dana u Ebilejnu su bili iznenadn nestanak Henrija Slutera, predsednika stočarske korporacije kao i dolazak ogromnog krda stoke iz Teksasa.

Stoka je bila do te mere iznemogla da su joj se ispod prašinom prekrivene kože nazirale kosti. Mnoga grla su čak i ugignula još pre nego što su ih kauboji smestili u korale i blizini železničke stanice. Kao i obično, moraće najpre da ih izvesno vreme hrane ovde u Ebilejnu, pre nego što ih proslede dalje na istok. To dohranjivanje je bilo u nadležnosti prvog u čitavom lancu kupaca, a to je ovde u Ebilejnu bila stočarska korporacija.

U gradu je vladao pravi metež. Kauboji iz Teksasa su bili isto tako izgladneli kao i stoka koju su dopremili u Ebilejn. Oni su u prvom redu bili žedni viskija, devojaka kao i riskantnih partija pokera. U gradu je postojalo mnoštvo saluna, no nijedan od njih nije svojim peseticima mogao da pruži ono što je pružao „Smitijev salon“. Zato i nije bilo čudno što se ovde najviše toga i događalo.

Stanovnici Ebilejna su se kao i uvek u ovakvim prilikama pozatvarali u svojim kućama, ne usuđujući se da se pojave na ulici sve dok su gradom harali Teksašani. I tako će biti sve dotle dok kauboji olakšani od Smita za novac koji su tokom transporta zaradili mamurni ponovo ne napuste grad. Pravi posao pravili su jedino stočarska korporacija, kao i svemoćni mister Smit. Jedini koji je još imao koristi od boravka Tekšašana u Ebilejnu bio je pogrebnik, pošto bi u Ebilejnu u roku od samo nekoliko dana bilo više sahrana nego tokom čitave godine.

— Ako je tako, onda sam uistinu zadovoljan vama. Šejne — reče Smit, pozivajući Šejna u svoju kancelariju. Sa podrugljivim smeškom na licu, izvukao je iz stola svežanj novčanica i pružio ih Šejnu. — Ovde imate pet hiljada dolara kao nagradu za uloženi trud.

— Sve mi se čini da je Henri Šluter mnogo više vredeo od ovoga što ste mi upravo isplatili. Zar ne mislite i vi tako, mister Smit?

— Kako to mislite? — upitao je Smit primetno nervozan. Pa, dodatne premije je još uvek određivao on sam, isto onako kako je Šluter do sada određivao cenu stoke. No, Šluter više nije bio među živima, i to je Smita činilo darežljivijim nego što je to obično bio.

— U redu, amigo, neka ti bude! — Smit je odmah zatim iz sefa izvukao dodatnih 2.000 dolara i pružio ih Šejnu.

— Koliko dobijate od majore Rula? — zapitao je Šej naizgled nezainteresovano.

Smitovo strpljenje sa Šejnom je očigledno već bilo pri kraju, pošto je ljutito odbrusio: — Ne preterujte, čoveče! Moji poslovi vas se ni najmanje ne tiču. A sada nestanite, pre nego što me uistinu naljutite.

Šejn se pravio da je prečuo ove njegove reči, tako da je mirno ostao da sedi u udobnoj fotelji.

— Znam da sam u vašim očima samo neka vrsta korisne

zverke, šefe. Ne smete smetnuti sa uma da čovek uvek teži ka tome da u svemu, pa samim tim i u poslu, stalno napreduje. Nadam se da ćete za ovu moju želju imati razumevanja.

Smit je imao pravi osećaj za sve što bi moglo da mu stvara neprilike, a ovaj čovek pred njim bio je upravo kao stvoren za tako nešto. No isto tako je bio svestan da ni u jednom trenutku neće smeti da potceni čoveka kakav je bio Šejn, za što je Smit takode imao pravi njuh. Iz ovih razloga je i prisilio sebe da se saviada i da se samo biago osmehne.

— U redu, amigo. Možda ste u pravu.

Na osnovu izraza Smitovog lica Šejn je donekle mogao da nasluti o čemu je on trenutno razmišljao i ocenio je da je došao pravi trenutak da još više dolije ulja na vatru.

— Šta mislite, šefe, koliko će Al Porter sada platiti Tekšanima za onu izgladnelu stoku?

Ovim pitanjem Šejn je, u stvari, pogodio Smitovu najbolniju tačku. Kako je Šejn od Abija saznao Al Porter je bio Šluterov sekretar. Porter i Smit su već odavno postigli međusobni dogovor samo što im je do sada Šluter stajao na putu da ga sprovedu u delo. Smit je bio čvrsto uveren da je Al Porter samo korisno oruđe u njegovim rukama i da mu od njega ne predi nikakva opasnost. Bilo je dogovoreno da Smit dobija pedeset centi po svakom grlu, a isto toliko i od majora Rula. Bio je to uistinu unosan posao, ako se uzme u obzir da Smit uopšte nije ni dolazio u dodir sa stokom.

Samo jednu stvar Smit nije naslućivao; a to je bilo da je Al Porter nameravao da iskoristi Smita da bi na kraju priprabio svu moć za sebe.

Šejn je pre nepunih sat vremena bio obavio razgovor sa Al Porterom, koji se na njihovo obostrano zadovoljstvo uspešno završio. Abi je, u stvari, bio taj koji je Šejna doveo na tu ideju.

Al Porter je bio tridesetogodišnjak srednje visine, koji je Šejna najpre primio sa neskrivenim podozrenjem. Odnekud je i on bio naćuo da je Šejn otpremio Šluteru na onaj svet, a značka na Šejnovim grudima mu je ulivala dodatni respekt. Plaćeni ubica kao šerif! To je po Porterovom mišljenju bilo pravo rešenje za Ebilejn.

— Mister Šluterovi revolveraši su potpuno zakazali — bilo je Porterovo osnovno geslo u toku razgovora. Pošto vesti brzo putuju u gradu poput Ebileina, nije bilo potrebe da mu Šejn još i opisuje kako je Šluterove revolveraše stavio na led.

— Hiljadu dolara mesečno! Da li bi to bila dovoljna nadoknada za vaš trud, mister Šejne?

Jedan jedini dolar bi Šejnu bio dovoljan što naravno nije rekao Al Porteru. Ono što je za njega bilo najbitnije bilo je što je sada sedeo na samom izvoru svih događaja.

XVII

Ebilejn je tih dana bio pravi Eldorado za plaćene ubice. Samo što Šejn nije bio jedan od njih. Da čitava stvar nije bila suviše ozbiljna mogao bi slatko da se nasmeje računici, koja je proizilazila iz događaja prethodnog dana.

Navodna smrt Henrija Šluterera donela je mister Smitu okruglih 30.000 dolara, koje je Al Porter trebalo na osnovu prethodno postignutog dogovora da mu isplati.

Međutim, bilo je još nekoliko stvari koje je po Šejnovom mišljenju odmah valjalo raščistiti. — Recite, ser, a šta je sa Džojom Parkerom? Šerif neće moći večito da ih drži iza rešetaka.

Bilo je više nego očigledno da se Porter našao zatečen ovim Šejnovim pitanjem, pošto je iznenada počeo da zamuckuje, izgubivši svoju prvobitnu samouverenost.

— Ah, da, Parker i nje... njegovi ljudi...

— Ali ako se ne varam, oni su bili mister Šluterovi ljudi, a ne vaši — reče Šejn, primetivši zbunjenost na njegovom licu.

Al Porter ćutke klimnu glavom. Bilo je očigledno da su mu Parker i njegovi ljudi zadavali grdne muke. Parker je već od prvog dana gledao nekako sa visine na Šluterovog sekretara, smatrajući ga najobičnijim slabićem. Možda će se stvari sada iz osnova izmeniti, pošto je Porter sada zauzeo Šluterovo mesto. Portera ne bi ni najmanje začudilo kada bi Džoj Parker po izlasku iz zatvora odmah nastojao da pronađe pravog krivca za Šluterovu smrt.

— Sve mi se čini da bi vam najviše odgovaralo da i oni zauvek nestanu — procedio je Šejn nakon izvesnog vremena u kom je Portera čitao kao otvorenu knjigu.

Porter nemoćno sleže ramenima. — Ali, oni su vraški opasni i naprosto nepredvidljivi u svojim postupcima.

— Možda je trebalo da odete do zatvora i da na licu mesta neke stvari razjasnite, ser — predložio mu je Šejn.

Obuzet crnim slutnjama, Šejn je ćutke prišao vratima, koja su vodila u susednu prostoriju sa zatvorskim ćelijama i koje su sada zvrjale prazne.

— Prokletstvo! Pa vi ste ih pustili, šerife!?

Šerif Blek sa svojim pijanim pogledom najpre zagledao u njega, a onda je jedva čujnim glasom promrmrljao:

— Mister Porter, novi predsednik stočarske...

Šejn glasno opsova. Al Porter je, dakle, ipak uspeo da nađe zajednički jezik sa Džojom Parkerom i platio je traženu kauciju za njega i njegove ljude.

— Vi, prokleta budalo! — izderao se Šejn na šerifa. — Zna li uopšte šta to znači? Od sada će ubistva ponovo postati deo svakodnevice u Ebilejnu.

A prvi koga će ubiti biću ja, pomisli Šejn. To se šerifa naravno ni najmanje nije ticalo, pošto će se on jednostavno ponovo zavući u mišiju rupu gde će sa flašom u ruci mirno sačekati da ono najgore prođe.

XVIII

Izašavši iz šerifove kancelarije, Šejn nije prevalio ni dvadesetak koraka, kada je s druge strane ulice odjeknuo pucanj. Metak je fjučnuo tik pored Šejnovog uveta, promašivši ga samo za dlaku. Bacivši se na tlo, Šejn počeo da puži u potrazi za bilo kakvim zaklonom. Meci su ga sada zasipali sa svih strana.

Dok je munjevitom brzinom puzio po prašini. Šejn je ugledao ogromno izdubijeno deoblo koje se koristilo kao pojilo za konje ispred jednog od mnogobrojnih saluna na glavnoj ulici Ebilejna. Kada je Šejnu pošlo za rukom da se nepovređen dokopa tog zaklona, meci su nastavili da se zarivaju u pojilo, ostavljajući otvore na drvetu kroz koje je voda u tankim mlazevima curila napolje.

Zatim je Šejn ugledao jednog od napadača, koji je stajao iza stuba na drugoj strani ulice. Šejn je povukao obarač, no uspeo je jedino da odvali deo drvenog stuba koji je pridržavao nastrešnicu. Nepoznati napadač se takvom brzinom ponovo povukao u svoj zaklon da Šejn nije uspeo da razazna o kome se radi. Mora da ih je bilo troje ili četvoro, a svi su bili dobro zaklonjeni. Samo bi s vremena na vreme Šejn ugledao obod njihovih šešira i ništa drugo, dok su ga i dalje nesmanjenom žestinom zasipali vatrom iz svog oružja.

To su bili ili Parker i njegovi kompanjoni ili ljudi koje mi je Smit natovarao na vrat, pomisli Šejn. Samo po sebi to u ovom trenutku i nije bilo bitno. Jedino je bilo sigurno da su bili čvrsto rešeni da ga ubiju.

Iz daljih razmišljanja Šejna je trgao jedan od napadača, koji je pognut pretrčavao ulicu. Šejnu se na trenutak učinilo da je to bio Mek, no nije bio posve siguran. Ispalio je uzastopno tri metka u njegovom pravcu, ali nijedan od njih nije pogodio svoj cilj. Revolveraš je nestao u zaklonu sa iste strane ulice na kojoj se nalazio i Šejn, tako da su ga sada držali pod unakrsnom paljbom. Pribijen uz vlažno pojilo, Šejn je postao svestan činjenice da mu ono nadalje neće pružati dovoljno dobru zaštitu.

Tada je ugledao još jednog napadača, koji je nastojao da mu se primakne i sa njegove desne strane. Ukoliko bi mu to pošlo za rukom, tada bi sa tri strane mogli da ga zasipaju kišom olova, i to bi najverovatnije bio njegov kraj. Munjevitom brzinom Šejn je počeo dlanom da povlači udarnu iglu, no već nakon prvog ispaljenog metka začuo je kako je igla udarila u prazno. Doboš je dakle bio prazan.

Tek kada je izvukao drugi revolver iz futrole, Šejn je primetio da ga je tim jednim metkom pogodio. Čovek je ležao na sredini ulice sa bolnom grimasom na licu, dok je ruke držao priljubljene uz stomak iz koga je lila krv. Sada je jasno video da se radilo o Tardiju, dugaviji mišijeg lica. Bili su to dakle ipak Smitovi ljudi, koje je ovaj nahuškao na Šejna.

Ako je onaj iza bureta sa Šejnove leve strane uistinu bio Mek, tada je malo nedostajalo da ga baš on pošalje na onaj svet. Metak iz njegovog revolvera je otkinuo parče jakne iznad Šejnovog ramena. Na trenutak je Šejn čak pomislio da je pogoden, no onda je ustanovio da mu je olovo samo oprijilo kožu.

Sa druge strane ulice pojavilo se Hodijevo majmunsko lice. Ne obazirući se mnogo na opasnost da bi mogao da bude pogoden, on je besno dreknuo: — Baci revolver i izadi sa visoko podignutim rukama!

Šejnu je došlo da pukne od smeha. Ovako nešto glupo zaista već odavno nije čuo. Pa, kada bi to učinio, Hodiju i njegovim

tikvanima bi preostalo da ga sa uživanjem izrešetaju, ne rizikujući da u ovom okršaju i sami stradaju.

Šejn je ispalio metak u pravcu Hodijeve njuške, no on je na vreme uspeo da se skloni u zaklon. Sada ih je dakle još uvek bilo trojica protiv jednog! Mek je u ovom trenutku bio jedini koji je Šejna brinuo.

— Ruke uvis i diži se odatle! — začuo se glas šerifa Bleka. Šejn naprosto nije mogao da veruje svojim vlastitim ušima. Ni u snu nije pomišljao da bi upravo šerif Blek mogao da ga izvuče iz ove nezavidne situacije. Bio je čvrsto uveren da su alkoholi i događaji u Ebilejnu od šerifa načinili najobičniju kukavicu, no sada je šerif čvrsto poput stene stajao na ulici držeći svoju sačmaricu uperenu u Mekovu glavu. Ne oklevajući ni časa, Mek je bacio „kolt“ u prašinu i podignutih ruku izašao iz zaklona.

XIX

— Hej, protuve! Govori vam šerif Blek! — Glas šerifa nalikovao je najsnažnijoj grmljavini u toku letnjih meseci. Bio je to nešto što Ebilejn poslednjih godina nije doživeo. A možda je samo viski na trenutak povratio šerifa Bleka u život, pomisli Šejn.

— Bacite oružje i promolite te vaše proklete njuške iz zaklona, inače ću vas ovim ovde lično isterati odatle! — Izgovorivši ove reči, Blek je preteći podigao moćnu dvocevku u pravcu Hodija i Foksa.

I zaista, oni se već u sledećem trenutku pojaviše sa visoko podignutim rukama na ulici.

Ostatak posla je bio brzo obavljen. Hodi, Foks i Mek su izvršili u istoj čeliji u kojoj su do pre nekoliko sati bili Šluterovi plaćenici.

Kada se šerif ponovo pojavio u kancelariji, zatekao je Šejna kako puni svoja dva revolvera. Šerif ga zabrinuto pogleda.

— Jesam li vam uopšte zahvalio, šerife?

— Ne znam zaista zašto biste to činili — odvratio je Blek. Ovoga puta nije delovao ni blizu onako mrzovoljno, kao što je to inače bio. Oči su mu nekako čudno sijale. Bilo je jasno da se ponovo vratio u život. Bacivši kratak pogled na flašu viskija, Šejn pomisli: — Valjda ga to neće proći čim popusti dejstvo viskija.

— Sve mi se čini da imam vama da zahvalim što mi je glava još uvek na ramenima — procedio je Šejn s osmehom na licu.

Šerif se, međutim, pravio kao da je prečuo ove njegove reči, tako da ga je samo mirno upitao: — Šta sada nameravate da učinite? Bilo šta da ste naumili nemojte zaboraviti da sam u ovom gradu još uvek ja šerif i da hoću o svemu da budem prethodno obavešten.

— U redu, šerife! Odlučio sam da uhapsim mister Smita, koji je ove momke poslao da me ubiju.

— Kako to zamišljate, Šejne? Ne možete tek tako da uhapсите mister Smita. Pa, on je jedna od najuticajnijih ličnosti ovde u Ebilejnu.

— Bolje da ste rekli da je jedna od najvećih gradskih pro-
tuva — odvratio je Šejn. Plašio se i dalje da će šerifova odluč-
nost nestati zajedno sa dejstvom viskija kojim se šerif Blek do
maločas nalivao. Situacija je bila sazrela da Ebilejn ponovo
dobiye snažnu ličnost kao šerifa. A ako nema drugog načina,
neka to onda bude i uz pomoć viskija, pomisli Šejn.

— Mogli bismo da popijemo po jednu — predložio je Šejn,
pokazujući glavom u pravcu stola na kom je još uvek stajala
dopola puna boca viskija.

— Sto mu gromova! — dreknu šerif Blek odlučno. — To
više ne dolazi u obzir.

Nakon izvesnog vremena u kom su obojica ćutke gledali je-
dan drugog, šerif je tiho promrmljao: — Da mi je samo znati
kakvu vi to igru igrate, Šejne?

— Ja nisam ubica, šerife. Toliko vam u ovom trenutku
mogu reći — odvratio je Šejn pre nego što je kroz vrata izašao
napolje na ulicu.

— U toj vašoj suludoj nameri nikada nećete uspeti — do-
viknuo je šerif za njim. — Ne zaboravite da su tu još i major
Rul i njegovi Teksašani. Oni sigurno neće stajati skrštenih ruku,
dok budete hapsili mister Smita.

Šejn je znao da je šerif u tom pogledu bio potpuno u pravu,
no bilo je krajnje vreme da neke stvari u Ebilejnu počnu da
se menjaju.

— Zar ne bi bilo bolje da i ja pođem s vama? — zapitao je
šerif ščepavši svoju sačmaricu.

— A ko će onda paziti na zatvorenike? Osim mene nemate
nijednog drugog zamenika. I to u gradu kakav je Ebilejn — pro-
cedio je Šejn glasom punim prekora.

— Imao sam ih nekolicinu, ali su svi pobjegli glavom bez
obzira. Na kraju krajeva, nemam pravo da bilo koga na tako
nešto prisilim, zar ne? A i ko je toliko lud da dozvoli da ga za
nekoliko bednih dolara mesečne plate hladnokrvno upucaju?

— Potpuno ste u pravu, šerife. Do sada čak ni vi niste bili
toliko lud. Ali kako sada stvari stoje?

Sjaj u Blekovim očima postade nakon ovih Šejnovih pro-
vokativnih reči ponovo živiji. — To ćete već videti, mister —
prositkao je šerif van sebe od besa.

Nakon ovoga šerif Blek je prevalio još mnoštvo pogrudnih
reči preko svojih usana, koje Šejn više nije čuo, pošto je već
bio na putu ka „Smitijevom salunu“. Uz put je iznenada za-
stao, spustivši munjevito ruke na drške svoja dva revolvera.
Pred njim su se kao da su iznikli iz zemlje pojavili Džoj Par-
ker, Lod, Dasti i Menk, razvikavši usta u životinjski osmeh.

XX

— Tvoji putevi su zaista nedokučivi, amigo — reče Džoj
Parker ledeno. Šejn se pitao da li je Al Porteru zaista pošlo za
rukom da ih prisili da se obuzdaju i da ne privlače nepotrebno
pažnju na sebe. Mnogo toga mu u ovom trenutku nije bilo jas-
no. Stajali su mu na putu, ali nijedan od njih nije potezao oruž-
je. Džoj Parker nije čak ni nosio opasač od koga se inače ni u

krevetu nije odvajao. Za to je ovoga puta imao dobar razlog. Desna ruka mu je visila u ovoju, koji je nosio svezan oko vrata. A bez svoje munjevitice desnice, čovek poput Džoja Parkera bio je bespomoćan poput ptice sa slomljenim krilom.

— Šta hoćete od mene? — upitao je Šejn dok mu je pogled lutao od jednog do drugog. Ako su naumili da se razračunaju sa njim, onda je to trebalo što pre da obave.

— Izgleda da sada radimo za istog gazdu, amigo. Zar ti to nije palo na um? — reče Dasti, nacerivši se glasno.

Šejn ih samo mrko pogleda. U trenucima kada su se protuve poput ovih ovde spremale da čoveku ponude lulu mira, tada je bilo neophodno otvoriti četvoro očiju da se ne bi dogodilo ono najgore.

Nasuprot Dastiju, Džoj Parker reče sasvim ozbiljnim glasom: — Mister Porter želi da ti mi štitimo leđa kada... ti si na putu ka našem dragom prijatelju, mister Smitu, zar ne? Ili se ja to, možda, varam? U protivnom bi to predstavljalo ogromno razočaranje za mister Portera. Smit oko podneva treba, naime, da navrati po svoj deo plena, a onda bi za sve već uveliko bilo kasno.

— Da. Krenuo sam do Smita — odvratio je Šejn.

— Odlično! — reče Parker, razvukavši usta u širok osmeh. — Onda je sve u najboljem redu. Imaš li neki određeni plan? Ako je tako, onda bi najbolje bilo da i nas upoznaš s njim da bismo mogli da se postaramo da se čitav izvučeš iz hotela nakon što smakneš mister Smita.

To je, dakle, bio razlog njihove miroljubivosti, pomisli Šejn. Kada mister Smit jednom zauvek bude uklonjen, tada ni Al Porter neće imati nekog naročitog interesa da Šejn živ napusti „Smitijev salon“.

— Pa, to je uistinu predivar osećaj — reče Šejn podrugljivo. — Nikada nisam pomišljao da ću imati prijatelje kao što ste vi, koji će mi čuvati leđa. Vi ste, u stvari, neka vrsta životnog osiguranja, zar ne?

— Baš nas raduje što tako gledaš na čitavu stvar — iscerio se Menk, čija je mišica bila obmotana debelim zavojem, ali koji je očigledno bio u stanju da u slučaju nužde barata oružjem.

Odmah nakon toga sva četvorica kao po komandi usukušu u stranu, puštajući Šejna da produži dalje.

Kada je Šejn kročio u salon, barmen mu je kao starom znancu klimnuo glavom u znak pozdrava. U salonu se u ovo rano prepodne nalazila samo nekolicina gostiju, koji nisu čak ni primetili Šejnov dolazak. Kada se Šejn uputio ravno prema mister Smitovoj kancelariji, začuo je barmenov glas iza svojih leđa: — Ako tražiš gazdu, on je gore u svojim privatnim odajama.

Snažnim trzajem otvorio je vrata i kročio unutra. Major Rul je sedeo u mekoj kožnoj naslonjači sa čašom u ruci. Smit se nalazio ispred njega tako, da je leđima bio okrenut Šejnu. Kada je začuo buku iza sebe, naglo se osvrnuo i ljutito zagledao u Šejna.

— Šta sada još hoćete, Šejne? — Smit nije delovao ni naj-

manje zbunjeno. Verovatno je već odavno bio upoznat sa događajima dole na ulici.

— Vas! — odvratio je Šejn nacerivši se.

— Ama, idite do đavola, i gubite se odavde! — dreknuo je Smit van sebe od besa. Teksasanim je za to vreme spustio čašu na sto i prineo šaku dršci revolvera.

— Bolje da ga ostavite gde je, majore — procedio je Šejn ledenim glasom. — Savetujem vam da se ne mešate u ovo, pošto sam došao da uhapsim mister Smita.

— Da me uhapsite? — upitao je Smit sa neskrivenim čuđenjem.

— Da, to mi omogućava ova stvarčica ovde — reče Šejn upirući palcem leve ruke u značku na svojim grudima. — Ukoliko budete pružali otpor, biću prisiljen da pucam na vas.

Major je sebe verovatno smatrao izuzetno brzim, čim se usudio da u sedećem položaju potegne revolver. No, još pre nego što je sasvim izvukao svoj teški „kolt“ iz futrole, našao se suočen sa otvorom cevi Šejnovog „remingtona“, koji je Šejn upeorio ravno u njegovo čelo.

— Neka vam ovo bude poslednja opomena, majore!

Dejvid Rul glasno opsova, ali je ipak laganim pokretom vratio revolver u futrolu svestan činjenice da nema svrhe da bilo šta dalje pokušava. Sa ciničnim osmehom na licu, Smit je i dalje stajao na sredini sobe, ne propuštajući da upita Šejna: — Imate li uopšte predstavu kako da me izvučete iz moje vlastite kuće, a da vas neko prethodno ne izrešeta?

Pomislivši na Džoja Parkera i na Teksašane dole u salunu, Šejn je znao da Smit nije ni najmanje preterivao.

— Čovek uvek biva suočen sa određenim problemima, mister Smite. A valja ih rešavati u onoj meri u kojoj je to moguće. Ne zaboravite pri svemu ovome jednu stvar: ni vi niste neranjivi, dragi moj mister Smite!

XXI

— Podite slobodno s njim — procedio je major Rul. — Sumnjam da će uopšte uspeti da stigne do vrata, a da ga neko prethodno ne izrešeta. Dole ima više nego dovoljno mojih ljudi...

— Potpuno ste u pravu, majore — prekide ga Šejn. — A pošto je upravo tako, kako kažete, onda ćete i vi krenuti s nama. Samo, molim vas, bez oružja! Izvucite dakle tu vašu pucaljku i bacite je na pod!

Majorovo lice se zacrvenelo od besa. Laganim pokretom izvukao je svoj „kolt“ iz futrole i spustio ga na sto.

Šejn je najpre bacio majorovo oružje u najudaljeniji ugao sobe, a onda je sa otkočenim revolverom u rukama prišao Smitu u nameri da i njega razoruža. Znao je da Smit sa sobom uvek nosi mali „deringer“ u futroli ispod sakoa.

— Sada možemo da krenemo, amigosi — reče Šejn nakon što je Smitov revolver završio na istom mestu kao i majorov. — Najbolje bi bilo da odmah počnete da se molite da oni tamo dole ne počnu da izigravaju heroje. Prva dva metka sam namenio vama dvojici.

— Da nisam i ja sada možda uhapšen? — upitao je major ljutito.

— Nikako, gospodine majore — reče Šejn podrugljivo. — Ili možda ipak jeste? Ako jeste, onda je to samo radi vaše vlastite sigurnosti. Hteo bih, naime, jedino da vas sprečim da učinite nešto što bi moglo da vas odvede na vešala.

Kada su sva trojica počeli da se spuštaju niz stepenice, niko od prisutnih u salunu nije ništa posumnjao. Revolver u Šejnovim rukama bio je zaklonjen Smitom i Rulom, koji su išli ispred njega.

Jedino su ona četvorica koji su očekivali da će se Šejn sam vratiti, od iznenađenja iskojačili oči.

— Šta li je sada opet našumlo? — prosiktao je Džoj Parker.

— Pa ta protuva je trebala da ubije Smita — procedio je jedva čujno Lod, koji se nalazio desno od Parkera.

Iznenada se salunom prolomio uzvik jednog od prisutnih Teksašana:

— Hej, pa ona bitanga drži uperen revolver u majorova leđa!

Nakon ovih reči major Rul iznenada zastade. Smit je načinio još dva koraka, no kada je primetio da se major više ne nalazi pored njega i on je stao kao ukopan. U salunu je na trenutak zavladala mrtva tišina.

— Dalje ruke od pucaljki! — došapnuo je Parker svojim ljudima. — Sve dok je Smit u životu...

— Majore, da li da ovu protuvu naučimo boljem ponašanju? — Prvobitna zbunjenost majorovih ljudi je očitó ustupala mesto neizmernom besu. Jedan od Teksašana, koji je bio već dobro podnapit, krenuo je teturajući se prema majoru Rulu, dok su ostali počeli da urlaju poput razjarenih zveri.

Međutim, sve se ponovo utihnulo nakon što je Šejn ispalio dva hica u tavanicu.

— Ako hoćete svog majora ponovo da vidite živog i zdravog onda ostavite svoje revolvare tamo gde su! — uzviknuo je Šejn. — Ukoliko me prisilite da pucam, tada budite uvereni da ću prva dva metka ispaliti u Smita i majora Rula.

Jedan krupan momak je u tom trenutku odgurnuo drugu dvojicu Teksašana u stranu i krenuo lagano prema Šejnu. Bio je to Tom Vajt, koji je bio predračnik na majorovom ranču. Za vreme građanskog rata bio je njegov narednik, a tokom transporta stoke iz Teksasa za Ebilejn njegova desna ruka.

— Šta se to događa, majore? — upitao je Vajt zastavši na nekoliko koraka od stepenica. Odavao je utisak čoveka, koji ni najmanje nije respektovao revolver u Šejnovim rukama.

— To se i ja pitam — odvratio je major Rul mrzovoljno. — Šerifov zamenik je jednostavno upao u sobu i rekao da smo mister Smit i ja uhapšeni. Razloge nam nije naveo.

— Da li da ga...

Major odmahnu glavom.

— Ovaj momak sa značkom nam je sasvim ozbiljno zapretio da će ubiti najpre mene i mister Smita ako bilo ko od vas pokuša da ga zaustavi. Najbolje bi, dakle, bilo da odete da potra-

žite sudiju Toborna koji će brzo okončati ovo šerifovo bezumno ponašanje.

Sa malo sreće čovek je uistinu u stanju da prođe i kroz pakao, a da pri tome sačuva živu glavu. Mora jedino da se uzda u svoju sreću i revolver u ruci, pomislio je Šejn dok mu je oko usana zaigrao zadovoljan osmeh.

XXII

— A sada neka nam bog pomogne — prošaputao je šerif Blek. — Šejne, recite mi molim vas da sam sve ovo samo sanjao.

Potpuno smušen, šerif Blek je čas gledao majora Rula, a odmah zatim i uvaženog mister Smita. Napolju ispred kancelarije se već bila okupila ogromna masa sveta koja je pretela da provali unutra. Sve su to bili Teksašani, koji su se uz put priključili povorci koja se sa dvojicom zatvorenika i Šejhom na čelu kretala u pravcu gradskog zatvora.

— Plašim se da mu je nešto pomutilo pamet, šerife — reče major ljutito, pokazujući na Šejna. — Trebalo bi da toj budali što pre oduzmete tu značku i da ga oterate do đavola.

Sticao se utisak kao da je Smit u okrilju šerifove kancelarije ponovo povratio svoje poljuljano samopouzdanje. Stoga je i on dodao odlučnim glasom: — Garantujem vam, Blek, da ćete zbog ovoga već sutra izgubiti posao.

— Ukoliko ovoj komediji uskoro ne načinite kraj, moji ljudi će provaliti najpre u vašu kancelariju, a zatim će spaliti pola grada — zapretio je major Rul.

— U tom slučaju bi barem vojska preuzela na sebe da u Ebilejnu ponovo uspostavi red i mir. A mislim da je za tako nešto već krajnje vreme. Zar ne mislite i vi tako, majore? — odvratio je Šejn.

Oči Dejvida Rula su sevale od besa dok je netremice zurio u Šejna. I pored svoje srdžbe znao je vrlo dobro da je šerifov zamenik govorio istinu. Da ta pretpostavka nije možda sve ovo čak i namerno činila da bi komandu garnizona prisilio da se umeša u događaje u samom gradu?

— A vama bi, majore, toplo savetovao što pre da ođete do korporacije po svoj novac i da se zatim sa svojim ljudima izgubite iz grada. To bi u ovom trenutku bilo najbolje i za vas i za Ebilejn. A sada idite do prozora i naredite svojim ljudima da se razidu pre nego što dođe do nesreće čije bi posledice bile nesagledive.

— Neka vas đavo nosi, vi, prokleti kurvin sine! — prokletao je major Rul. Znajući da nema drugog izbora, ipak je učinio ono što je Šejn od njega zahtevao. Šejn je prišao prozoru i otvorio ga tako da je major mogao da uputi nekoliko reči svojim ljudima koji su kratko nakon toga počeli polako da se razilaze. Jedini koji je ostao bio je Tom Vajt, kome je Šejn dozvolio da uđe unutra.

— Žao mi je, majore, ali sudija Toborn trenutno nije u gradu. Očekuje se da će se tek kasno uveče vratiti — saopštio je ovaj svom gazdi.

Kada je čuo ove reči, Šejnu je pao ogroman kamen sa srca.

Time je dobio mnogo na vremenu. Nije se radilo samo o nekoliko sati, već je u pitanju bilo mnogo više od toga. Šejn, međutim, ništa od toga nije govorio šerifu Bleku, koji ga je i dalje smrknuta lica posmatrao krapštom. Šerif je bio uveren da će on morati na kraju da ispašta za sve Šejnove postupke.

— Mora da sam bio lud kada sam toj protuvi stavio tu prokletu značku na grudi — pomislio je šerif. Jedina mogućnost da se iz svega ovoga izvuče, bila je da iz ovih stopa najuri Šejna i da oslobodi Smita i majore Rula. Šerif Blek se ozbiljno nosio mislju da to i učini, no čuda je začuo Šejnove tihe reči upozorenja:

— I vi ste se zajedno sa mnom uvalili do guše u sve ovo, šerife. Nemojte ni da pomislite da ću vam dozvoliti da sada nešto nepromišljeno učinite samo zato što verujete da biste time eventualno spasili svoju kožu!

Dva sata kasnije major je van sebe od besa počeo da doziva Šejna. On i Smit su se nalazili zajedno u jednoj ćeliji.

— Zahtevam da me pustite odavde! — zauriao je major Rul kada je na vratima ugledao Šejna.

— Možete da zahtevate šta vam je volja, ser — odvratio je Šejn sa smeškom na licu. — Pitanje je jedino da li će se vašim zahtevima udovoljiti ili ne.

Major Rul je naprosto kipteo od besa. Tako nešto mu se u životu još nije dogodilo. U stanju u kakvom se terenuutno nalazio, bio je spreman na bilo koju vrstu kompromisa.

— Želim da odem do mister Portera po svoj novac, a zatim ću sa svojim ljudima napustiti Ebilejn — procedio je major mrzovoljno.

— Imam li vašu časnu oficirsku reč, majore? — upitao je Šejn.

— Pa, čini mi se da nemam drugog izbora — odvratio je major.

— Ne, uistinu ga nemate, ser.

— Dajem vam svoju reč, mister Šejne!

— A šta je sa mnom, protuvo jedna? — dreknuo je Smit.

Šejn ga hladno pogleda. — Vama bih savetovao da pozovete dobrog branioca, a možda možete da pozovete već i sveštenika da biste imali dovoljno vremena da mu ispovedite sve svoje grehe.

Napustivši šerifovu kancelariju, Šejn i major Rul su se uputili prema prostorijama stočarske korporacije. Odmah su privukli pažnju majorovih ljudi, no on ih je sa nekoliko odmere-nih reči sprečio da im se i oni pridruže.

Džoj Parker i ona trojica drugih revolveraša su predstavljali neku vrstu odbora za doček. Kada ih je ugledao, Parker se zlurado nacerio Šejnu.

— Baš mi je drago što vas ovde vidim, zameniče. Mister Porter naprosto čezne za vama.

Na Porterovom čelu su se pojavile graške znoja dok je sav onaj silan novac vadio iz metalnog sefa.

Upravo kada je Al Porter stavljao poslednje svežnjeve novčanica na sto, napolju je započela divljačka pucnjava.

— Mister Šejne, treba da razgovaram sa vama — procedio je Al Porter za Šejnom, koji je nakon prvih ispaljenih hitaca izjurio zajedno sa majorom iz prostorija stočarske korporacije. Šejnu je bilo jasno o čemu je to Porter hteo sa njim da razgovara. Smit, koji se nalazio u čeliji šerifovog ureda nije bio baš ono što je njemu odgovaralo. Za tu vrstu razgovora Šejn u ovom trenutku nije imao vremena.

Kada je Šejn zajedno sa majorom izbio na trg ispred „Smitijevog hotela”, video je odmah o čemu se radi. Čitav konvoj kočija bio je na trgu postavljen ukrug. Novi doseljenici upravo su bili stigli u Ebilejn. To se međutim, dogodilo u najnezgodnijem mogućem trenutku, pošto su farmeri za Teksašane bili isto ono što i crvena marama za razjarenog bika.

Sukob je započeo sitnim čarkama koje su zapodenuh kau-boji da bi ubrzo zatim došlo i do prvih tuča između njih i farmera. Trenutno su Teksašani izgrađivali Indijance, te su pokušavali da zapale kola tek pristiglih doseljenika.

Kada su se Šejn i major pojavili na trgu, pale su već i prve žrtve. Nekoliko teretnih kola je bilo zahvaćeno plamenom koji se podizao visoko u nebo.

— Urazumite već jednom svoje ljude, majore — dreknuo je Šejn ljutito. Sada se tek videlo da je major Rul u poslednjih nekoliko časova morao mnogo toga da proguta, a tu je bila još i njegova poslovična mržnja prema farmerima.

— To je vaš problem, zameniče — odvratio je major i podrugljivo se iscerio.

Iznenada je prasak revolverskih i pušanih hitaca nadjačao zvuk vojničke trube. Šejn je ugledao kako se mestu sukoba u besomučnom galopu približava ceo odred konjice.

— Raščistite ovu gužvu, kapetane i oterajte Teksašane iz grada — dobacio je Šejn kapetanu, koji se nalazio na čelu plavokošuljaša.

— Sa najvećim zadovoljstvom, zameniče — odvratio je on.

Već nakon nekoliko minuta sukob je bio okončan. Na sredini trga našla se ogromna gomila najraznovrsnijeg oružja. Ljutitog pogleda Teksašani su zureli u oružje, koje su vojnici slagali na gomilu.

— Vama i vašim ljudima dajem deset minuta da nestanete iz grada — reče kapetan majoru Rulu.

U opštem metežu Šejn jedva da je i primetio Džoja Parkera, koji se nalazio na samo nekoliko koraka od njega.

— Možda maločas nisi dobro čuo, ali mister Porter je izrazio želju da porazgovara sa tobom, čoveče!

— Kasnije. Najpre moram da odem do šerifove kancelarije.

— Pa, možda bi mogao i meni da kažeš zbog čega je mister Smit još uvek u zatvoru i šta si sa njim naumio? Da ne name-ravaš da ga ubiješ u onom prokletom kavezu u kom si i nas držao?

— Smit će biti izveden pred sud, koji će ga, nadam se, poslati na vešala.

— Tu baš ne bih bio tako siguran, amigo. Sudija Toborn je naime Smitov veliki prijatelj, ali i dužnik.

Siegnuvši ramenima, Šejn je Parkeru okrenuo leđa. Pošto je ovaj svoju desnicu i dalje nosio u povezu oko vrata, Šejn je mislio da to sebi u ovom trenutku može da dozvoli.

Prevalio je jedva nekoliko koraka, kada je osetio kako mu se cev Parkerovog revolvera zavrta u leđa.

— Samo polako, protuvo! I ne dozvoli da bilo ko šta primeti, inače cu sa zadovoljstvom povući obarač — prosiktao je Parker.

— U redu! Kuda me vodiš? — zapitao je Šejn, koji je bio svestan da ce biti najpametnije da ne pruža bilo kakav otpor, pošto je znao da je Parker dugo sa nestrpljenjem čekao upravo ovu priliku i da se ni najmanje neće ustručavati da svoju pretnju i ostvari.

— Greška, amigo! Ne vodim ja tebe, već ćeš ti mene da vodiš.

— Sada zaista ništa ne razumem — promrmljao je Šejn.

— Hajde, govori gde si sakrio mister Slutera, ti, smrdljivče? Sada ćeš me odvesti do njega ili ću te odmah ovde ucmekati kao besnog psa.

XXIV

Za Šejna su ove Parkerove reči bile isto što i najžešći udarac maljem po glavi.

— Uopšte ne shvatam šta hoćeš, Parkeru. Pa, Šluter je mrtav.

Na licu Džoja Parkera pojavio se samo podrugljiv osmeh.

— Da, da! Tu priču svi već dobro znamo; bacio si njegov leš u reku i sada on pluta negde nizvodno od Ebilejna.

— To je bilo najpametnije što sam u tom trenutku mogao da učinim.

— Tu priču prodaj nekom drugom, ali ne meni, amigo! — Bilo je očigledno da je Džoj Parker bio jedini koji je bar delimično prozreo Šejnove namere.

— Ne znam, doduše, šta si sa njim naumio, ali zato znam da je Šluter još uvek živ — prosiktao je Parker iza Šejnovih leđa.

— Odakle ti samo ta ideja?

— Kada mi je Porter, taj prokleti slabić, izneo tvoju priču odmah sam znao da tu nešto smrdi. Ti jednostavno nisi čovek koji bi nekoga hladnokrvno ubio. Ne znam kakvu to igru igraš, no mene ne možeš da zavaraš. Šluter je živ i ti ćeš me iz ovih stopa odvesti do njega.

— Smita i Portera si možda i mogao da zavaraš, ali mene ne — dodao je Parker nakon izvesnog vremena u kom su se obojica čutke prepustili svojim razmišljanjima.

— A ja sam bio ubeđen da sada radiš za Ala Portera!

— Za idiota koji Teksasane? Smita naprosto obasipa novcem i koji će to i dalje činiti sve dok stočarska korporacija ne bankrotira? Zar me doista smatraš toliko glupim? — reče Džoj Parker.

Sa pištoljem uperenim u leđa čovek baš i nema nekog velikog izbora pomisli. Šejn. Koracao je lagano ispred Parkera u nad. da će mu se eventualno ukazati prilika da ga saviada ili da mu barem umakne. Od svega toga se ništa nije dogodilo.

— Nemoj smetnuti s uma da nisam baš mnogo strpljiv čovek — začuo je nakon izvesnog vremena Parkerov preteći glas iza sebe. — Ako ne učiniš ono što sam ti rekao seti se samo moje šake i onoga što si sa njom uradio i moći ćeš otprilike da zamisliš šta cu sa tobom uraditi pre nego što te ubijem.

Svestan istinitosti ovih Parkerovih pretnji, Šejn je stisnu-tih zuba produžio dalje, udaljavajući se sve više od poslednjih kuća Ebilejna.

Pećina u kojoj je Abi živeo nalazila se dole kod reke. Ranije mora da je reka Kansas u nekoliko navrata plavila, no otkad je Abi pećinu preuređivao za stanovanje, to se srećom nije ponovilo. Pećina je bila dovoljno velika i potpuno suva.

Kada su napokon pred sobom ugledali neku vrstu drvenog trema koji se nalazio ispred ulaza u pećinu, Džoj Parker se zadovoljno nacerio i izustio: — Tu si se dakle zavukao zajedno sa Šluterom!

Šejn je uzalud pogledom pretraživao okolinu u nadi da će negde otkriti Abija. Dok su išli verovao je da će Abi kao i obično, sedeti u svojoj staroj drvenoj stolici kod samog ulaza i da će na vreme primetiti njegov i Parkerov dolazak. U ovom času mu nije bilo baš jasno kakve bi koristi od toga uopšte bilo.

— Da li je to to mesto?

Šejn ćutke klimnu glavom.

— Stoj tu gde si i polako otkopčaj opasač — naredio mu je Parker.

Šejnu nije preostajalo ništa drugo do da ga poslušaa, tako da je na kraju vihom žizme čak i odgurnuo opasač sa svoja dva „remingtona“ daleko od sebe.

— Hajde, kreći! — oronutijao je Parker, zarivši mu cev revolvera u rebra.

Kada je Šejn pomenuo staro vojničko čebe koje se nalazilo na ulazu, prvo što su ugledali bio je Šluter, koji je ležao u uglu na provizornom ležaju od slame. Nije bio u mogućnosti da se pomera pošto su mu ruke i noge bile svezane za kolce koji su bili zabijeni u zemlju sa sve četiri strane ležaja. Od Abija nije bilo ni traga ni glasa.

— Hej, mister Šluter! Ipak sam imao pravi njuh — uzviknuo je Parker, razvukavši usta u zadovoljan osmeh. — Došao sam da vas oslobodim...

XXV

Najpre se začuo tup udarac iza Šejnovih leđa, a onda i prasak revolvera.

Šejn je na trenutak pomislio da mu je to Parker zario olovo iz svog malog „derindžera“ u leđa, no kada je shvatio da još uvek stoji na nogama i da nije osećao nikakav bol, uvideo je da se nešto sasvim drugo odigralo iza njegovih leđa. A onda je začuo kako je iza njega nešto tresnulo o drveni trem.

Kada se lagano osvrnuo ugledao je Parkera kako je ležao na podu ispružen celom svojom dužinom. Mora da je u padu još pokušao da me ubije, pomisli Šejn. A tada je već i ugledao Abija, koji se suludo cerio, držeći ogromnu batinu u rukama. Nju je svojevremeno pokazao Šejnu i rekao mu da sa njom ubija pacove koji se povremeno pojavljuju u njegovoj nastambi.

— Pedeset dolara, mister! Mislim da je ovaj udarac toliko vredio — reče Abi, žmirkajući na podnevnom suncu.

— Hej, pa kako to da te maločas nisam primetio? — bilo je sve što je Šejn u ovom trenutku uspeo da izusti.

— Hajde, mister, priznai već jednom da si bez mene potpuno izgubljen! — Ovo je naravno bio Abijev uobičajen način da od Šejna izvuče što više novca.

— U redu, mister Abi — klimnu Šejn glavom svestan činjenice da u ovom času ne bi malo smisla da se dalje sa njim cenjka.

— A šta ćemo s ovim ovde? Da li da ga još jednom... — reče Abi da bi već u sledećem trenutku ponovo zamahnuo ogromnom toljagom.

— Da ne misliš valjda da ga ubiješ? — upitao je Šejn preneraženo.

— Pa da nije bilo mene, on bi te hladnokrvno ucmekao!

— Ali, zar za vreme nedeljnih propovedi nisi čuo onu božiju zapovest, koja kaže da ne treba da ubijaš?

Abi sleže ramenima. — Mora da tog dana nisam bio u crkvi, mister.

U tom trenutku Džej Parker ponovo počeo da dolazi svesti.

— A da ga ipak...?

— Ne, Abi! — reče Šejn odlučnim glasom. — Ono maločas bilo učinjeno u samoodbrani, a ovo sada bi bilo hladnokrvno ubistvo.

XXVI

Glavna ulica je bila potpuno pusta. Nijedan od stanovnika Ebilejna nije se usuđivao da izađe na ulicu. Vojne patrola su krstarile gradom, dok je iz pravca železničke stanice dopirala rika izgladnele stoke.

Doseljenici su se bili ulogorili na velikom trgu ispred „Smitovog hotela“. Oni su sada bili ujedno i jedini gosti saluna. Niko od njih se nije razbacivao zelenim novčanicama, kao što su to Teksašani činili. Šejn je samo na kratko zavirio u unutrašnjost saluna, gde je video kako Smitove devojke besposleno sede za stolovima.

— Gde je Megi? — upitao je Šejn.

Jedna od devojaka je ćutke pokazala gore prema prostorijama na prvom spratu. Vrata njene sobe nisu bila zaključana. Kada ih je Šejn otvorio, ugledao je Megi kako leži na krevetu sa nekom knjigom u ruci. Ona ga je samo na kratko pogledala da bi se odmah zatim ponovo zadubila u čitanje nekog ljubavnog štiva. To je po njenom mišljenju bio najbolji način da mu pokaže koliko ga je u ovom trenutku prezirala.

— Zaista mi je žao što ću morati da prekinem to tvoje zadovoljstvo, mala. Hajd, diži se i obuci nešto pristojno!

To su bile uistinu reči na koje Megine uši nisu bile naviknute. Obično bi svi od nje tražili da se skine, a ne da se obuče.

— Ama, gubi se odavde, protivno jedna! — prosiktala je ona.

— Moraću da te uhapim. Megi. Mislim da nema potrebe da ti iznosim razloge za to, posto ti i sama vrlo dobro znaš.

— Neko bi već jednom ~~morao~~ da ti tom prokletom zvezdom začepi tu tvoju ogromnu gubicu — odvrtila je Megi ljutito.

— Kazna za trovanje ljudi je smrt vešanjem, ako sam dobro upoznat sa ovdašnjim zakonskim propisima — reče Šejn mirno.

Ove Šejnove reči posuđile su očigledno željeni efekat, pošto se u Meginim očima ogledao neizmeran strah kada je napokon spustila knjigu na krevet.

— Trovanje? Ali, šta sada to treba da znači?

— Govorim o cijankaliju koji si po Smitovom nalogu sipala u mister Sluterovu čašu sa vinom, Megi!

— Ja... ja...

— Postoje svedoci koji su te te noći videli kako izlaziš iz mister Sluterove kuće. Da li ti je to dovoljno?

Megi je i ovoga puta, kao i one noći u Sluterovoj kući, dokazala da je brza poput divlje mačke, no ipak joj nije uspeo da se domogne malog džepnog revolvera, koji je držala ispod jastuka. Ščepavši je za ruku, Šejn je bacio mali „derindžer” u najudaljeniji ugao sobe.

— Ne pokušavaj više ovako nešto, Megi! Uostalom, to ti ionako ne bi bilo od neke naročite koristi.

Kada je Šejn držeći Megi cvrstu za mišicu, sišao dole u salun, devojke se sa užasom u očima zagledaše u njega. Bilo je teško reći koliko su one bile upućene u događaje vezane za Megi, no vesti su se u lokalu poput ovog širile većom brzinom od najgoreg prerijskog požara. A uvek je postojao neko ko bi nešto primetio.

Neke od devojaka zounjeno oboriše glave, dok su druge počele zjurado da se osmehuju što je bio jasan pokazatelj da Megi nije imala samo prijatelje među Smitovim zabavljačicama kako ih je on rado nazivao. A što se muškaraca tiče, koji su se nalazili u salunu, sve su to bili miroljubivi farmeri i u svom celom životu nisu podigli ruku na čoveka sa zvezdom na grudima.

Kada je Šejn zajedno sa Megi kročio u šerifovu kancelariju, Blek ga je mrzovoljno pogledao.

— Da ne nameravate možda još i ovde da otvorite neku vrstu filijale Smitove javne kuće?

— Samo polako, šerife — reče Šejn. — Ova dama je mister Sluteru sipala otrov u vino za šta bi svakako trebala da bude izvedena pred sud.

XXVII

Kasnije je Šejn vodio dug i ozbiljan razgovor sa šerifom Blekom. Pre bi se čak moglo reći da je to bila neka vrsta Šejnovog monologa, pošto je šerif naprosto gutao svaku Šejnovu reč, ne prekidajući ga nijednom u toku njegovog izlaganja. Kada je Šejn napokon začutao, Blek je odnekud izvukao flašu

viskija i otpio dobar gutljaj, za šta je Šejn imao razumevanja s obzirom na sve ono što je šerifu sasuo u lice.

Kada je šerif napokon spustio flašu na sto, njegove oči zasijaše nekim čudnim, gotovo mladačkim žarom. Šejn je sticao utisak kao da prisustvuje ponovnom rođenju onog šerifa Bleka kakav je nekad davno verovatno bio.

— Šluter je dakle živ? A i Džoj, Parker je u vašim rukama?

— Ne baš u mojim, već u Abijevim koji u mom odsustvu motri na njih. Na kraju krajeva, ne mogu istovremeno da budem na nekoliko mesta, zar ne?

— A i Teksašana smo se konačno rešili — nastavio je Blek dalje glasno da razmišlja.

— To možemo da završimo vojnim vlastima — reče Šejn klimnuvši glavom. — Možda još više doseljenicima, jer da nije bilo njihovog krvavog okršaja sa majorovim ljudima, vojska se verovatno nikada ne bi umesala. Moraćete sada da se pobrinete za njih, šerife. Na zapadu ima još dovoljno zemlje koja stoji neobrađena. Trebalo bi da krenete sa njima i da tu zemlju na osnovu vladinog dekreta podelite ljudima koji se trenutno nalaze na trgu ispred „Smitijevog hotela”.

— Učinicu sve što je u mojoj moći — reče Blek odlučnim glasom. — Pitam se jedino zašto ne oslobodite mister Šluteru? Osim što je svojim niskim cenama dovodio Tekšašane do ludila, on uistinu nije ništa nezakonito učinio.

Šejn je već hteo nešto odrednije da kaže, no na kraju je ipak samo tiho promrmljao: — Sve dok Smit ne bude izveden pred sud i dok ne bude osuđen, mister Šluter se nalazi u velikoj opasnosti. A osim toga...

U tom trenutku su se otvorila vrata šerifove kancelarije i u njima se pojavila nekolicina ljudi.

— Ovo je tek početak, milo — procedio je šerif, zagledavši se u ljude koji su ulazili unutra.

Jedan od njih je bio sudija Toborn, dok su ostala četvorica bili članovi gradskog senata. Gradonačelnik se zvao Džek Valter, koji je ujedno bio i vlasnik najveće trgovine u Ebilejnu. Bio je gramziv i proračunat čovek, koji je u svakoj prilici nastojao da za sebe izvuče najveću korist. I on je kao, uostalom, i sudija Toborn bio jedan od Smitovih najbližih prijatelja.

Prvi koji je bilo šta izustio bio je naravno sudija Toborn, koji je u ovoj situaciji uostalom i bio najpozvaniji da bilo šta kaže.

— Sto mu gromova, Blek, šta se to ovde događa? Čujem da ste navodno uhapsili mister Smita, a da su mister Šluter i njegov predradnik Džoj Parker nestali bez traga i glasa. A sada ste uhapsili još i Megi. Ah, da! Zaboravio sam, naravno, još i momke koji su bili zaduženi za održavanje reda u mister Smitovom salunu. Zahtevam da mi objasnite šta sve to treba da znači!

Gradonačelnik značajno klimnu glavom. — Ne samo objašnjenje, Blek, već i da iz ovih stopa pustite sve te ljude na slobodu. Kako ste samo mogli da uhapsite mister Smita?

Začuvši šerifov odlučan glas u kom nije bilo ni traga one

još do maločas uvek prisutne zbunjenosti i poniznosti, Šejn je mogao samo da se čudi.

— Protiv svih tih ljudi ću podići optužnicu, vaša visosti! — Blek se pri tome leđeno zagledao u sudiju Toborna. — Budite uvereni da će ovoga puta svi oni biti izvedeni na sud. Čvrsto sam rešen da se postaram da život u Ebilejnu ponovo krene svojim normalnim tokovima i da ljudi ne moraju više da strahuju da izadu na ulice. Ne znam zaista šta bih još imao da vam kažem, džentimeni. Bilo mi je drago što smo se videli!

Ove poslednje Blekove reči kojima je najjuvaženijim ličnostima Ebilejna stavio do znanja da treba da napuste njegovu kancelariju, predstavljale su najblizaviju tačku njegovog povratka u život. Svi do jednog se začuđeno zagledaše u šerifovo odlučno lice. Pa, zar je tako nešto uopšte bilo moguće? Niko od njih ni u snu nije pomišljao da će ovako nešto bilo kada doživeti kada je šerif Blek u pitanju.

— Vi mora da ste pijani, Blek — reče sudija Toborn cinično.

— Ne samo što je pijan, već je i potpuno skrenuo sa uma — dodao je gradonačelnik, ne mogavši da veruje svojim rodnim ušima.

— Mislim da nema potrebe da odgovorim na ove opaske, džentimeni. A sada nestanite odavde, i to što pre! — Odmah zatim šerif Blek je sa podrugljivim osmehom na usnama prišao vratima i širom ih otvorio, načinivši pri tome dubok ciničan naklon.

— Čestitam, šerife! — reče Šejn kada su ona petorica potpuno zbunjeni napustili kancelariju. — Čak ni ja ne bih uspeo da ih na bolji način najurim odavde.

Šerif Blek ga je samo mrko pogledao i grubo upitao: — A šta mislite, koliko dugo ću nakon ovoga još zadržavati ovu značku na grudima?

To je uistinu bilo vraški dobro pitanje.

XXVIII

Kada je Abi kasnije sav izgreban i krvav kročio u šerifovu kancelariju, Šejn je glasno opsovao i pojurio da ga prihvati u svoje naručje, pošto je dečak pretio da se skljoka na pod. Blek je takođe munjevito prišao vratima da bi za Abijem zatvorio i za svaki slučaj zabravio.

— Šta se desilo, Abi? — upitao je Šejn zabrinuto.

Sudeći po Abijevom čežnjivom pogledu kojim se zagledao u flašu sa viskijem na šerifovom stolu, Šejnu je bilo jasno da njegove povrede baš i nisu bile tako opasne kao što je to na prvi pogled izgledalo.

— Zaista nisam mogao ništa da učinim, mister — reče Abi teško dahćući kao da je rastojanje od reke do šerifove kancelarije prevalio u besomučnom trku.

— Mister Šluter? — upitao je Šejn naslućujući šta se zbilo.

— Došli su iznenada po njega i po onog drugog — promrmljao je Abi, koji je nalikovao smrtnom ropcu.

— Hajde, prestani već jednom da glumiš! — procedio je

Šejn mrzovoljno. — Šluter i Parker su dakle uspeli da umaknu. Ali kako je to samo moglo da se dogodi? Sigurno nisi bio na svom mestu kao što smo se dogovorili, zar ne?

— Nemojte napadati dečaka, Šejne! Pa, zar ne vidite u kakvom stanju se nalazi?

— Biće on uskoro u daleko gorem stanju ako mi odmah ne kaže istinu — reče Šejn ljutito.

— I ti hoćeš da budeš moj prijatelj? — upitao je Abi, skokivši iznenada na noge. — A pri tome me ostavljaš potpuno samog sa onim ubicama. Ja sam bio taj koji ti je spasao život, a ti...

— Dobro, dobro — prekide ga Šejn. — Hajde reci mi istinu i ne pokušavaj da menjaš temu.

Sve se odigralo onako kako je Šejn naslućivao. Abi je ostavio Šluteru i Parkera same da bi u gradu nabavio bocu viskija sa kojom je nameravao da sebi prekrati vreme koje je trebao da provede motreći na zatočnike. Kada se ponovo vratio do pećine od one dvojice naravno nije bilo ni traga.

— Neka te davo nosi, protavo mala — procedio je Šejn nakon što je saslušao celu priču.

— Pre će biti da će nakon ovoga doći po nas, a ne po njega — reče šerif zagledavši se zapinuto u Šejna.

XXIX

Kada se na vratima začulo glasno kucanje, šerif je oprezno provirio kroz otvor koji je za ovakve prilike načinio na njima.

— Pred vratima je gradonačelnik i još nekolicina ljudi iz gradskog senata. Tako nešto sam i očekivao — promrmljao je šerif tihim glasom.

— Otvorite im vrata, pa da saslušamo šta imaju da nam kažu — predložio je Šejn.

Džek Valter je prvi ušao u kancelariju, a za njim i svi ostali koje je šerif maločas ugledao pred vratima. Čoveka sa gradonačelnikove desne strane Šejn je već bio sreo u Ebilejnu. Zvao se Slim Bendžo, visok momak grubih crta lica, čije su oči neprekidno sevale. Po načinu na koji je nosio svoja dva „kolta“ odmah je bilo jasno da se radilo o izuzetno opasnom revolverašu. Bendžo se nije mogao porediti sa onom drugorazrednom bagrom koju je Smit držao na svom platnom spisku. Slim Bendžo je komandovao momcima iz osiguranja jedne od ovdašnjih banaka i bio je još daleko opasniji i podmukliji od Džoja Parkera. Šejn se pitao šta li momak poput njega ovde traži. Odgovor na to pitanje stigao je brže nego što je to uopšte mogao i da zamisli.

Upirući prstom u Bendža gradonačelnik reče:

— Upravo smo održali sastanak gradskog senata na kom smo rešili da vas razrešimo dužnosti, Blek. Ovaj momak ovde pored mene je novi šerif Ebilejna.

— To ste odlično smislili, mister Valter — reče Šejn sa smeškom na licu. — Plašim se jedino da sve to neće baš tako lako ići.

Zadenuvši palčeve u opasač. Slim Bendžo se preteći isprsisio.

— Skidajte tu značku, mister, i gubite se odavde. Licho cu odabrati svoje zamenike.

Serif Blek u ovom trenutku za divno čudo ni najmanje nije vapijao za gutljajem viskija. Šada je konačno bilo jasno da je to bio onaj stari šerif Blek koga su se do pre nekoliko godina svi u gradu plašili i respektovali.

— Sve ovo je najobičnija synjarija, gradonačelnice. To možete da pokušate sa nekim drugim, ali ne i sa mnom. Spreman sam da nakon sledećih izbora nestanem iz grada, ukoliko to stanovnici Ebilejna budu zahtevali, ali vam necu dozvoliti da me tek tako ukionite.

— Mislim da znate šta vam je dužnost, šerife — reče Valter zagledavši se u Slima Bendža. Ostali počеше nervozno da se premeštaju sa noge na nogu, pošto se u vazduhu naprosto osećao miris baruta.

Nastali tajac prekinuo je sudija Toborn sledećim rečima: — Ukoliko nam i dalje budete pravim teškoće, biću primoran da vas izvedem pred sud. Blek. A šta vam tamo sledi...

— Lakše malo, vaša visosti — prekide ga Sejn, nacerivši se izazovno. — Ebilejn je grad koji naprosto vapi da se u njemu napravi red. Šerif Blek je upravo na pravom putu to i da ostvari. Prilikom čistike koja svakako predstoji, vi i ovi uvaženi džentlmeni moraćete vraški da pazite da i vi njome ne budete opuhvaceni.

— Mister Bendžo... — prederao se Džek Valter, lica crvenog od besa.

Slim Bendžo je očigledno bio strahovito samouveren, no iznenada se skamenio zureći u Sejnov „remington” koji se već nalazio u njegovim rukama. Sejn je bio brzi upravo za onaj delić sekunde koji u ovakvim situacijama sve rešava. Gradonačelniku je naprosto zastao dah, ne verujući svojim rođenim očima. Pa, zar je moguće da je neko u stanju da ovakvom brzinom poteže revolver? Ostali su isto tako prepiašeno i bespomoćno zurili u cev Sejnovog revolvra. Jedino je sudija Toborn ljutito prosiktao: — Zbog ovoga ću vas poslati na vešala, mister.

— To bi već i bio kraj priče, džentlmeni! — reče Sejn pokazavši revolverom u pravcu vrata. Uvažena gospoda nagmuše takvom žestinom na vrata da se Sejn na trenutak uplašio da bi mogli da sruše čitavu Blekovu kancelariju. Jedino je gradonačelnik Valter, sudija Toborn i Slim Bendžo donekle zadržali svoje ljudsko dostojanstvo.

— Zbog ovoga ćete još zažaliti, Blek — siktalo je gradonačelnik. — Obecavam vam da ću vam spaliti lice nad glavom!

— Samo izvolite, džentlmeni! — odvratio je Sejn mirno. — Sumnjam da bi vam to bilo mnogo pametno, barem dok je mister Smit u našim rukama. Mislim da sam u pravu, zar ne?

Slim Bendžo je kao poslednji krenuo prema izlazu. Na vratima se još jednom osvrnuo, zagledavši se u Sejna. — Nas dvojica bi trebali još jednom da porazgovaramo, amigo. Smatram da je prava šteta da momak poput tebe straći život u ulozi šerifovog zamenika. — Nakon što je izgovorio ove reči, Bendžo mu se značajno osmehnuo, a zatim je zalupio vrata za sobom.

Te noći su Šejn i šerif Blek naizmenično čuvali stražu. Prethodno su u kancelariji izvršili naravno sve moguće pripreme za eventualni napad. Sporedni ulaz su zatarabili, pošto je bilo više nego sigurno da bi u slučaju napada revolveraši navalili poput gladnih vukova sa svih mogućih strana.

Pitali su se jedino koga će poslati na njih. Šluterovi ljudi svakako nisu bili spremni za tako nešto, osim ako nisu nameurali da izvuku Smita iz zatvora i da mu svojeručno namaknu omču oko vrata, a na kraju krajeva, Šluter je sada znao da je Smit bio taj koji je pokušao da ga ubije.

Tu je naravno bio još i Slim Bendžo, koji je sada iako protivzakonito bio novi gradski šerif. Većini stanovnika ova dvojna vlast neće smetati, pošto će svi ionako kao i uvek do sada sačekati da vide ko će iz sukoba izaći kao pobednik, pa da se tek onda njemu priklone. Blek nije imao mnogo prijatelja u gradu, što je Šejnu otvoreno priznao. Poznanika da, ali ne i prijatelja na koje bi u nevolji mogao da računa.

— Uveren sam da Slim Bendžo upravo okuplja mnoštvo revolveraša, kojih barem u Ebilejnu ima više nego dovoljno. Sumnjam, međutim, da će se usuditi da napadnu sve dok je Smit u našim rukama — reče Šejn.

Obojica se nemo zagledaše svesni činjenice da neće smeti baš i suviše na to da se oslone.

— Kada malo bolje razmislim, tada možemo jedino da se nadamo da će nam Džoj Parker i njegovi momci priskočiti u pomoć — procedio je Šejn, iznoseći ono što mu se trenutno vrzmalo po glavi.

Šerif Blek ga začuđeno pogleda.

— Šluteru mora da je stalo do toga da Smita izvedemo pred sud i zbog toga bi uistinu mogao da pošalje svoje ljude da nam pomognu — dodao je Šejn.

— Ne zaboravite da će ga sudija Toborn osloboditi svih optužbi — promrmlijao je šerif.

To je svakako bio još jedan problem sa kojim će kad-tad morati da se suoče. Od vojnih vlasti takođe nisu mogli da očekuju bilo kakvu pomoć, pošto se oni kao i obično neće mešati u događaje koji su bili u nadležnosti gradskog šerifa.

— Kada bi samo mogli da znamo šta se u gradu trenutno događa — procedio je Šejn.

U tom trenutku se pored njega stvorio Abi, koji je čitavo vreme potišteno sedeo u uglu naprosto vapeći da ponovo pridobije Šejnovu naklonost.

— Mister, ja bih to mogao da obavim za vas. Spreman sam čak da to uradim bez ikakve dodatne nadoknade, iako vrlo dobro znate, kakva mi opasnost od Parkera preči.

I Šejn i šerif Blek su se najpre protivili ovom dečakovom predlogu, no na kraju su ipak pažljivo odškrinuli vrata i pustili ga napolje u noć.

Samo nekoliko trenutaka kasnije začuli su strahovitu buku koja je dopirala iz prostorije gde su se nalazile ćelije. Kada je Šejn uleteo unutra imao je šta da vidi: na zidu na kom se do

maločas nalazio mali prozor sa rešetkama, sada je zjapila ogromna rupa. Od Smita i Hodija više nije bilo ni traga. Ostalu dvjicu Šejn je uspeo da savlada tek nakon što je udarcima drškom revolvera poslao u carstvo snova.

U daljini se čuo topot mnoštva kopita što je bio jasan pokazatelj da su Smit i Hodi zajedno sa onima koji su ih izvukli iz zatvora, bili već daleko. Šejnu je bilo čudno što su to učinili kada više nije bilo razloga zbog kojih bi se ustručavali da napadnu šerifovu kancelariju.

Kada je Mek počeo da dolazi svesti, Šejn ga je prodrmusao i ljutito upitao: — Ko je to bio?

— Nemam pojma. Sve se strahovito brzo odigralo, a i bilo je suviše mračno da bi se bilo šta videlo.

Šejn je naravno znao da je ovo bila najobičnija laž, ali to sada ionako više nije bilo važno. Meka i još uvek nesvesnešćenog Foksa smestio je u ćeliju a kojoj se nalazila Megi, a onda se vratio u kancelariju gde ga je Blek dočekaao smrknuta lica.

— Sve ovo nema više nikakve svrhe — reče šerif razočarano. — Sada, kada su izvukli Smita, nemamo ni trunke šanse...

— Ne očajavajte, šerife! — prekide ga Šejn, iako je i on znao da su izgledi da će se odavde živi izvući ovim bili svedeni na minimum. — Vi ostanite ovde, a ja ću otići da pogledam napolju ne bi li šta otkrio.

— Čak i pacovi napuštaju brod koji tone — promrmljao je šerif Blek, razvukavši lice u čudnu grimasu.

XXXI

Na osnovu tragova koje je Šejn pri svetlosti mesečine otkrio zaključio je da ih je bilo barem petorica. Bilo je još mnoštvo drugih otisaka konjskih kopita što je govorilo da su povelile konje za svakog od zatvorenika, koji su se nalazili u ćelijama. U toku noći u Ebilejnu je bilo došlo do prave provale oblaka, tako da se različita dubina tragova jasno ocrtavala na još uvek vlažnom tlu.

— Bio je to Bendžo sa još nekolicinom momaka! — Bio je to Abijev glas, koji je Šejna naterao da munjevito potegne svoj „remington”.

— Sto mu gromova! Šta ćeš ti ovde? Pa zar nisi trebao da budeš u gradu?!

— Najpre si se busao u prsa da ćeš nam pomoći, a onda si se poput najveće kukavice sakrio ovde u dvorištu, zar ne?

Abi pokunjeno klimnu glavom. — Tako je, mister. Plašio sam se, pa šta? Zar je to zabranjeno? Pa, uvek si govorio da sam još uvek dete, a deci je valjda dozvoljeno da se plaše.

Šejn je morao sebe da natera da ne prasne u glasan smeh. Čovek jednostavno nije mogao da se naljuti na ovog malog probisveta, koji je bio odrastao kada je to njemu odgovaralo, a dete kada je mislio da će iz toga izvući neku korist.

— Bio je to Slim Bendžo, šerife — reče Šejn kada su se on i Abi ponovo pojavili u kancelariji. — Ostale Abi nije uspeo da prepozna.

— I šta sada? — upitao je Blek zabrinuto. U sebi je proklinjao samog sebe zbog onoga što je maločas uzviknuo za Šejnom. I ovoga puta se prevario u njemu; Šejn ipak nije bio pacov koji je napuštao brod koji tone. Da je bilo tako, tada bi sigurno najkasnije sada digao sidro iz Ebilejna.

Primitivši očaj u šerifovim očima, Šejn ga je prijateljski potapšao po ramenu i rekao: — Sada kada je Smit nestao, zaista nemamo više razloga da se zavljučimo u ovu prokletu rupu.

— Ali ako se pojavimo u gradu, Slim Bendžo i njegovi revolveraši će nas hladnokrvno smaknuti — odvratio je Blek.

— Verovatno će pokušati da tako nešto učine. No, sa tim ~~ćemo~~ morati da se suočimo ako ne nameravamo da ostatak života provedemo zaključani u ovom sumornom zdanju.

— Dobro, a šta ste naumili?

— Čim svane, nameravam da odem da uhapsim Slima Bendža zbog napada na zatvor i oslobađanja Smita i Hodija.

— Vi mora da ste zaista poludeli! — Blek je sumnjičavo vrteo glavom ne baš suviše siguran da je Šejn ovo uistinu ozbiljno mislio.

— Pa, ako to zaista nameravate, amigo, onda računajte i na mene — procedio je Blek.

— Hvala na ponudi, šerife, ali neko će morati da ostane ovde, inače će nam još i ove bitange umaći.

Blek odmahnu glavom. — Ovoga puta idem sa vama, Šejne i ništa me u tome ne može sprečiti! Daću Abiju revolver, tako da će on moći da motri na njih dok se nas dvojica ne vratimo.

— Još samo da mu zakačite značku o grudi i momak će nam se sa svojim hvalisanjem još danas popeti na glavu — odgovorio je Šejn kroz smeh. Jedno je bilo sigurno: Blekova sačmarica bi mu pri susretu sa Bendžom i ostalim revolverašima i te kako dobro došla.

XXXII

Dan još zapravo nije ni bio počeo, a već se u vazduhu osećala nesreća i smrt. Šejn je iz iskustva znao da takvi dani kada sve ide kako ne treba uistinu ne postoje. A ovaj dan je bio upravo jedan od takvih.

Šejn je mirno dremuckao nakon što je šerif preuzeo poslednju smenu straže. Bilo je prošlo tek pet sati kada se na vratima začulo noćije snažno kucanje.

Šejn se odmah našao na nogama, i to još pre nego što je u kancelariju kročio šerif Blek koji je u tom trenutku bio u obilasku ćelija u strahu da bi neko mogao da ih napadne kroz ogromni otvor u zidu. Obojica se kratko pogledaše da bi se šerif nakon toga oprezno uputio ka vratima.

— Zaista retka vrsta gostiju — promrmljao je on nakon što je sa sačmaricom u ruci provirio napolje. — Pred vratima je kapetan Ploh, posilni pukovnika Peparta. Šta li bi on samo mogao da traži ovde?

— Dobro jutro, šerife! — reče kapetan kada mu je Blek otvorio vrata.

— Šta ima novo, kapetane? — upitao je šerif smrknuta lica, ne naslućujući ništa dobro.

— Neko je kod prevoja Penton digao železnički most u vazduh.

— Zna li se već ko...

Kapetan Ploh odmahnu glavom.

— Nema nikakvih tragova koji bi mogli da nas odvedu do tih zlikovaca. Poslali smo naše najbolje skaute na mesto događaja, ali ni oni nisu uspjeli bilo šta da pronađu. Znamo jedino da su pričvrstili četiri ili pet paketa dinamita za stubove i da su nakon toga aktivirali eksploziv.

— A šta je sa trgovcima konjskih kopita, kapetane? — zapitao je Šejn. — Pa nije valjda da je banda jednostavno neku-da isparila?

— Možda i jeste, mister — odvratio je kapetan cinično. — Bilo kako bilo, nismo kao što rekoh, naišli ni na jedan jedini trag.

— Ko bi li samo mogao da bude zainteresovan da se uništi deo već izgrađene pruge, i to još pre nego što je ona uopšte puštena u saobraćaj? — Izloživši glasno svoja razmišljanja, Šejn se zagledao u šerifa Bleka. Obojici je verovatno bio poznat odgovor na ovo pitanje što ih u ovom trenutku, međutim, ničemu nije vodilo.

— Jedino mister Sluterova stočarska korporacija — promrmrljao je šerif više za sebe.

— To najpre valja dokazati, džentlmeni — primetio je kapetan posve trezveno. — Poslali su me ovamo da vam kažem da bi trebalo da sastavite potera i da krenete u potragu za nitkovima koji su to učinili.

I ovoga puta su Šejn i šerif Blek razmenili poglede, koji su sve govorili. Naumili su dakle da nas obojicu namame van grada, prošlo je i jednom i drugom kroz glavu.

— U redu, kapetane, lično ću se pobrinuti za to! — promrmrljao je šerif ne baš mnogo oduševljeno. Kada su se vrata ponovo zatvorila za kapetanom, Blek je van sebe od besa procedio: Najpametnije bi bilo da ovu prokletu značku bacim na sto i da nestanem iz grada dok je za to još vreme.

— Zar sada da od svega dignete ruke, šerife?!

Blek glasno opsova.

— Mislím da ste u pravu, Šejne. Tek sada se vredi boriti!

— Pa kada je tako, onda recite šta mislite kao sledeće da preduzmete, šerife? — upitao je Šejn očigledno zadovoljan mlađalačkim žarom kojim su šerifove oči ponovo zasijale.

— Pokušaću da okupim potera i da krenem sa momcima prema prevoju Penton.

— Plašim se da upravo to hoće i da postignu. Naime, ili da obojica napustimo grad, ili da nas razdvoje — rekao je Šejn čvrsto uveren da ovakav razvoj događaja ide banditima na ruke.

Šerif Blek se pravio da je prečuo ovu Šejnovu opasku, već je mirno nastavio sa glasnim razmišljanjem: — Ako i rušenje mosta ide na Šluterov račun, onda su njegovi ljudi u toku ove noći imali vraški mnogo posla.

— A ko bi drugi mogao da ima interesa da do te mere ošteti most da će najverovatnije proteći nekoliko meseci pre nego što pruga ponovo bude osposobljena za normalan saobraćaj? — dobacio je Šejn.

— Da, zaista, ko bi to još mogao da bude? — promrmljao je šerif.

— A i to što nema nikakvih tragova prosto mi ne ide u glavu. Verujete li vi možda, šerife, u natprirodne pojave? Ja ne!

— Skauti koji rade za vojsku znaju svoj posao, amigo. A ako oni nisu uspeali bilo šta da pronadu... — Blek nemoćno sleže ramenima.

A onda su događaji počeli neverovatnom brzinom da se smenjuju. Upravo u trenutku kada su se Šejn i Blek dogovorili da se šerif pobrine za poternu, a da Šejn ostane u gradu da bi i dalje motrio na zatvoreničke, na vratima se iznenada pojavio neki čovek i uzviknuo:

— Serife! Al Porter leži sa prerezanim grkljanom nasred trga ispred mister Smitovog hotela.

XXXIII

Smrknuta lica Šejn je zajedno sa Abijem sedeo u šerifovoj kancelariji, pokušavajući uzalud da na neki način sebi prekrati vreme.

— Jesi li već držao nešto ovakvo u rukama? — upitao je Šejn pruživši mu snažni „kolt“.

Poput deteta koje je ugledalo njemu nepoznatu ali dragu igračku, Abi je nestrpljivo šćepao revolver iz Šejnovih ruku.

— Samo pažljivo, mali, inače ćeš još samo sebi prosvirati stomak — opomenuo ga je Šejn.

Abi se na to samo nadmeno osmehnuo.

— To barem nije ništa naročito, mister. Čovek jednostavno uzme pucaljku i... — Gotovo istovremeno prostorijom se prolomio zaglušujući prasak. Vatra je suknula iz revolverске cevi i Abi se našao na podu. Usled snažnog trzaja revolver mu je u visokom luku izleteo iz ruku i tresnuo o petrolejsku lampu na šerifovom pisaćem stolu, koja je pala na pod, razbivši se u hiljadu sitnih parčića.

— Do đavola, pa zar ti nisam rekao... — dreknuo je Šejn.

Sa čuđenjem u očima Abi je sedeo na podu i zurio u njega.

— A ja sam mislio da revolver nije napunjen — izustio je Abi preplašeno.

Neki nelagodan osećaj obuzeo je Šejna kada je na kraju ipak ostavio Abija samog sa zatočenicima. Sačekao je dok nije začuo kako je Abi zatvorio vrata, a onda je laganim korakom krenuo glavnom ulicom prema „Smitijevom salunu“.

U tom trenutku ugledao je kako mu u susret dolaze neka očigledno na brzinu sklepana kola na kojima je sedeo gradski pogrebnik sa ogromnim crnim cilindrom na glavi. Šejn mu je kratko mahnuo i on se zaustavio tik pored njega. Pomerivši cirađu, Šejn se uverio da se zaista radilo o Al Porteru. Njegovo inače rumeno lice sada je bilo avetinjski bledo, dok je na vratu zjapila ogromna rana naneta očigledno odlično naoštrenim sečivom.

— Žurim, šerife — procedio je pogrebnik. — Danas će biti proketo vruć dan.

Pitam se samo u kom smislu, pomislio je Šejn, a zatim je u znak pozdrava dodirnuo obod šešira koji je pozajmio od šerifa Bleka i produžio dalje. Ubrzo zatim ih je već i ugledao! Smit je koračao sredinom ulice zlurado se nacerivši kada je primetio Šejna. Osećao se očigledno više nego sigurnijim u pratnji čita-vog čopora revolveraša.

XXXIV

Ne računajući Smita bilo ih je šestorica protiv njega samog. Mora da sam bio lud kada sam se upustio u ovo, pomisli Šejn.

Izgleda da će se iz ovog neravnopravnog okršaja izvući živ, bili su zaista mali, no napad je još uvek bio najbolja odbrana.

U trenutku kada se zaustavio, zastali su i Smit i njegovi plaćenici.

— Jesi li se predomislio, čoveče? — dobacio mu je Slim Bendžo, nacerivši se podmuklo.

— A šta bi bilo da sam se doista predomislio?

Slim Bendžo se zagledao u ostale revolveraše, koji kao na komandu, prasnuše u grohotan smeh.

— Plašim se da si suviše dugo oklevao, amigo. Moja ponu-da više ne važi — reče Bendžo podrugljivo.

— Pa, da budem iskren, došao sam da uhapsim Smita i Hodija, ali ću to sada učiniti i sa tobom! — Izgovorivši ove reči, Šejn se zagledao Bendžu pravo u oči.

— Šta, zar mene, novog šerifa?! — Bendžo je bio rešen da sebi i momcima priušti to zadovoljstvo da se malo poigra sa ovom jadnom budalom, pre nego što ga jednom zauvek učit-kaju. Pa to sa hapšenjem je zaista da čovek pukne od smeha, pomisli Bendžo. Svi odjednom prasnuše u smeh, koji je nad-jaćao čak i Šejnove odlučne reči:

— Bendžo, ti si prošle noći...

— Šta to sebi mrmljaš u bradu, momče? Zaista te nisam razumeo — reče Bendžo nakon što su se on i njegovi prijatelji donekle smirili.

— Kažem da si prošle noći izvukao Smita i Hodija iz zat-vora i da te hapsim zbog toga, a ujedno i zato što se protiv-zakonito predstavljáš kao novi šerif. U ovom gradu je još uvek Blek šerif, a ja sam isto tako još uvek njegov zamenik, što mi daje za pravo da vas sve zajedno strpam iza rešetaka.

— Pa ovaj je potpuno lud! — Sa Bendžovog lica iznenada je nestao osmeh. Zabava je prošla i sada je došlo vreme da...

U trenutku kada su se revolveraši upravo spremali da svrše sa Šejnom, odjeknula su dva pušćana hica, zarivši se u prašinu tik ispred Bendžovih nogu. Sve se odigralo do te mere neoče-kivano da su se svi, pa čak i Šejn naprosto skamenili. Šejn poče napokon da se osvrće oko sebe ne bi li ugledao onoga ili one koji su mu u poslednjem trenutku priskočili u pomoć. A onda je na prozoru kuće levo od sebe primetio jednog od njih. Ugledavši njegov lik, Šejn nije mogao da veruje svojim očima. Čovek sa „vinčesterkom” u rukama bio je Lod. Koji delić se-kunde kasnije otkrio je i ostalu trojicu. Dasti se nalazio na pro-

zoru kuće na suprotnoj strani ulice dok su Menk i Džoj Parker stajali na balkonu jednog od obližnjih zdanja.

— Dižite šape u vis, mace vam se loše piše — začuo se Parkerov prodoran glas.

Slim Bendžo glasno opsova. Puške koje su bile uperene u njega i ostale revolveraše nisu im pružili priliku za bilo kakvu vrstu otpora.

— U redu, šerife, a sada učinite ono zbog čega ste došli — reče Džoj Parker nadmeno, nakon što mu Smit i njegovi plaćenci svi do jednog visoko podigli ruke.

Sve ovo je delovalo zbunjujuće na Šejna tako da trenutno ništa nije shvatao.

— Hajde, šta čekate, šerife? Vodite ih već jednom u zatvor! — reče Parker još jednom, kada je na Šejnovom licu primetio određenu dozu neodlučnosti.

Šejn i dalje nije bio siguran da se ne radi samo o neslanoj šali, no ipak je naredio:

— A sada bih molio vaše opasače, džentlmeni!

Uz bezbroj pogrdnih reči Slim Bendžo je kao prvi otkopčao opasač i bacio ga dole u prašinu da bi odmah zatim i svi ostali sledili njegov primer.

XXXV

Abi naprosto nije mogao da veruje svojim vlastitim očima kada je ugledao Šejna kako vodi šestoricu revolveraša sa visoko podignutim rukama u pravcu zatvora. Još čudnije je bilo to što su ga pri tome štitili Džoj Parker i njegovi momci.

A kada je Parker ispred Blekove kancelarije još i predložio da on i njegovi ljudi za izvesno vreme takođe okače značke da bi i dalje mogli da pomažu Šejnu, došlo mu je da pukne od smeha samo da stvari nisu bile toliko ozbiljne.

Iz ove pomalo nelagodne situacije Šejn se izvukao sledećim rečima: — Kao što znaš i ja sam samo šerifov zamenik, amigo. O ovome može jedino šerif Blek lično da odluči. Budi siguran da ću mu preneti tvoju ponudu čim se vrati u Ebilejn.

Očigledno zadovoljni Šejnovim odgovorom, sva četvorica se ubrzo zatim izgubiše u nepoznatom pravcu. Šejn, međutim, i dalje neke stvari jednostavno nije mogao da poveže.

U gradu mora da se već davno pročulo da je Šejn ponovo zatvorio uvaženog mister Smita, a zajedno s njim i novopostavljenog šerifa Slima Bendža. Niko od uvažene gospode koja ga je izabrala ovoga puta se nije pojavljivao u šerifovom uredu.

Jedini koji je ponovo promenio svoju njušku bio je Džoj Parker.

— Mislim da bi zaista trebali da zaboravimo prošlost i da zakopamo ratnu sekiru, amigo — reče on, osmehnuvši se poput najvećeg nevinašceta.

Laž, sve je to najobičnija laž, pomisli Šejn.

— Mi smo ljudi koji poštuju red i zakon, Šejne — dodao je Parker sada sasvim ozbiljno. — A pošto je to tako, rešili smo da ubuduće pomažemo tebi i šerifu Bleku. Reci mu to, molim te, kada se vrati.

— To nikako neću zaboraviti — odvratio je Šejn.

— A da! Ima još jedna stvar zbog koga sam došao; mister Šluter, koji vrlo dobro zna da ima da zahvali tebi što je još uvek živ i čio, moli te da dođeš, pošto želi o nekim važnim stvarima da porazgovara sa tobom.

— Sve dok se šerif Blek ne vrati ja...

— Bez brige, amigo, mi ćemo čuvati stražu — prekide ga Parker pokazujući kroz prozor na ulicu gde su se nalazili Lod, Dasti i Menk.

— Mister Šluter je rekao da je stvar izuzetno hitna!

Nakon kraćeg razmišljanja Šejn je rešio da prihvati Šluterov poziv. Da su hteli da ubiju Smita, sigurno bi to maločas učinili kada su zajedno sa Smitom mogli i mene da otpreme na onaj svet, pomisli Šejn. — U redu, Parkeru. Zatvor će ostati zaključan dok se ne vratim.

— Kako ti kažeš, čoveče. Dajem ti reč da nikome nećemo dozvoliti da mu se približi na manje od deset koraka — uveravao ga je Parker.

XXXVI

Šejn se uputio prema Šluterovoj kući zaobilaznim putem u nadi da bi to možda moglo da mu se isplati. Kada je stigao do železničke stanice, razočarano je konstatovao da se dresina nalazi na svom mestu na sporednom koloseku. Rešio je, međutim, da je ipak izbliza pogleda. Pogled mu je odmah privukao metalni predmet koji je svetlucao na prepodnevnom suncu. Bilo je to jedno od onih poniklovanih dugmadi kojima su revolveraši tako rado ukrašavali svoje opasače. Zadovoljno se osmehnuvši, Šejn je strpao prvi dokazni materijal na koji je bio naišao u svoj džep.

Mister Šluter je dočekao Šejna u svojoj lepo nameštenoj dnevnoj sobi raširenih ruku, kao dobrog starog prijatelja.

— Nikada neću zaboraviti da vama imam da zahvalim što sam još živ, mister Šejne. Sme li čovek uopšte da ponudi šerifu mali poklon, a da se to odmah ne protumači kao davanje mita?

Šejna je naprosto zgražavala ovakva dvoličnost, no prisilio je sebe da se osmehne i da kaže: — Pa protiv flaše viskija...

— Da, ali ja sam pri tome mislio na nešto opipljivije — prekide ga Šluter, gurnuvši zatvoren i dobro napunjen koverat preko stola. — Ovo bi, naravno, ostalo među nama, mister Šejne.

Šejn je najpre zadovoljno prešao rukom preko koverta da bi odmah zatim i ta vrsta dokaznog materijala nestala u dubini njegovih džepova.

— No, kao što rekoste, to...

— Ostaje među nama. Pa, to se samo po sebi razume, amigo — dodao je Šluter na čijem se licu ogledalo neskriveno zadovoljstvo. Verovatno je mislio da je upravo potkupio šerifovog zamenika i da ga je sada imao u šaci.

— Tu bi, naravno, bio još jedan veoma ozbiljan problem o kome bih hteo da porazgovaram sa vama, mister Šejne.

Šejn ćutke klimnu glavom. Uostalom i došao je ovamo da bi saznao šta je Šluter naumio.

— Mislim da ne treba mnogo da vam pričam o trenutnom

anju u Ebilejnu, zar ne? — I ne sačekavši Šejnov odgovor, uter je dodao: — Ceo gradski senat je korumpiran. A nekoliko uticajnih ljudi su u Ebilejnu zaveli pravi pravcati teror.

— Sigurno mislite, između ostalog i na mister Smita — rekide ga Šejn. — Za sada možemo da mu prikačimo samo opzbu za podsticanje na ubistvo.

— Da, da! Megi, ta prokleta mala drolja!

— No, ostavimo sada mister Smita, ser. Ako se ne varam, eli ste nešto drugo...

— Svakako, dragi moj mister Šejne. Hteo sam da vas upoznam sa svojom željom da se u ovom pravom zmijskom leglu konačno zavede red. A pošto sam uveren da šerif Blek i vi ne ožete sami to da postignete, spreman sam da vam pri tome pomognem. Kao prvo, mislim da gradu treba novi sudija, pošto i Toborn trebao da završi na vešalima zajedno sa svojim prijateljem Smitom. Pored toga bi što pre trebalo raspustiti gradski senat i izabrati nove ljude. Za sve te poslove šerifu Bleku će potreban određen broj pomoćnika. Ja ću mu svoje ljude do staviti na raspolaganje.

Ovim je već sve bilo rečeno. Mister Šluter je, dakle, imao nameru da za sebe prigrabi svu vlast u gradu. A šerif je trebao u tome da mu pomogne. Od ovog trenutka u Ebilejnu je trebalo da važi isključivo Šluterov zakon.

— Čim se šerif Blek vrati, sigurno će doći do vas da biste dogovorili o svim detaljima — reče Šejn, podigavši se izmeda iz duboke fotelje.

Dok je Šejn napuštao Šluterovu kuću, on ga je posmatrao triven iza zavese zadovoljno se cereći.

XXXVII

U Ebilejnu su postojale dve zaista velike i uticajne banke. Banka države Kanzas, kao i banka Hila i Vebera. S prvom je radivala stočarska korporacija, a sa drugim mister Smit, kao najveći broj poslovnih ljudi u gradu. Preostale dve su se brinule o štednim ulozima stancvnika Ebilejna.

Obe bankarske kuće su na svom platnom spisku imale i nekoliko revolveraša, koji su bili zaduženi za njihovu sigurnost. Jim Bendžo je bio predvodnik obezbeđenja banke Hila i Vebera, a oni su se trenutno zajedno sa mister Smitom, koji ih je po pozvao u pomoć, nalazili iza rešetaka.

Predsednik banke se zvao Aron Sprajt, koga je Šluter odmah nakon Šejnovog odlaska potražio. Na njegovo veliko razočaranje, Sprajt je razgovor završio sledećim rečima: — Uistinu mi je žao, mister Šluter, ali zaista nismo zainteresovani da u gradu zapodenemo pravi rat. Nadam se da ćete imati razumevanja za ovu našu odluku.

Sprajt nije morao ni posle ovoga da strahuje da će izgubiti Šlutera kao klijenta, pošto je bilo nezamislivo da bi Šluter sa svojim kapitalom mogao da se prikloni konkurenciji, koja je obavljala poslove njegovog smrtnog neprijatelja Smita.

Negde u isto vreme u komandi garnizona su se pojavili sulija Toborn, kao i ostali džentlmeni iz gradskog senata.

Pukovniku Pepartu je nedostajalo samo još nekoliko godina službe do odraska u penziju i nadao se da će je dočekati sa činom generala. Celog svog života Pepart je bio oficir u pravom smislu te reči i nikada ga se nisu ticali problemi običnih civila.

Glavnu reč u toku razgovora vodio je gradonačelnik Džek Valter. — Šerif teroriše čitav grad, pukovniče. Unajmio je opakog revolveraša po imenu Šejn, a zatim je uvaženog mister Smita, Slima Bendža, čoveka iz osiguranja banke Ili—Veber bez ikakvog razloga strpao u zatvor.

— Smit? Da li je to onaj vlasnik javne kuće u centru grada? — upitao je pukovnik podrugljivo.

— Mister Smit je vlasnik najvećeg hotela u Ebilejnu u kom se nalazi i jedina pozorišna bina u gradu. Mister Smit je izuzetno častan čovek, a uz to još i izuzetno bogat.

Ovo poslednje gradonačelnik bolje da je prećutao. Oficiri armije Sjedinjenih Država nisu nimalo mogli ni da zamisle svote koje su poslovnici ljudi u Ebilejnu svim onim jadnicima izvlačili iz džepova. Isada da ja umesto njih vadim kestenje iz vatre, pomisli pukovnik Pepart. Ne, to za njega zaista nije dolazilo u obzir.

— Žalim, gospodo, ali to su stvari koje nisu u nadležnosti vojnih vlasti — reče pukovnik Pepart, slegnuvši nemoćno ramenima.

— Zar se to odnosi i na most koji je prethodne noći dignut u vazduh? — upitao ga je sudija Toborn na čijem se licu jasno videlo da je samo teško uspevao da se savlada.

— Kao što znate, još jutros sam poslao odred do prevoja Penton — odvratio je pukovnik nezovoljno. Pa valjda je i sam znao šta treba da radi, a ne da mu se ovi prokleti civili još mešaju i u njegov posao. Ovina je za pukovnika Peparta audijencija već i bila završena.

Kada su se ponovo našli na ulici ispred komande, sudija Toborn mirno reče: — E, pa, kada je tako, onda mi ne preostaje ništa drugo, već da nateram šerifa Bleka da već sutra zatvorenike izvede pred sud.

XXXVIII

Kada se potera prekrivena debelim slojem prašine zaustavila ispred šerifove kancelarije, videlo se već na prvi pogled da nisu ništa otkrili.

— Ništa — procedio je šerif. — Ama baš ništa!

— Ali sam zato ja pronašao pravi trag — reče Šejn, pokazujući mu poniklovano dugme koje je pronašao na dresini.

— Šta li je sada to?

— Trag koji ste vi kod prevoja bezuspešno tražili.

— Šejne, zaista sam suviše umoran da bi još nagađao šta vam je to. Ako imate šta da mi kažete, onda recite.

— Ovo sam pronašao na stanci kod dresine.

— Dresine?! — upitao je šerif zabezeknuto.

— Upravo tako! A ona se kao što znate kreće na šinama i ne ostavlja bilo kakve tragove.

— Nećete li valjda time da kažete...?

— Hoću, šerife! Banditi su dresinom otišli do prevoja, pa što i niste mogli da pronađete ni najmanji trag.

— Sto mu gromova, kako se toga ranije nismo setili! A šta ova sa tim metalnim ukrasom? Izgleda kao da potiče sa nečijeg pasača.

— To sam i ja odmah pomislio, šerife.

— Sada mi samo još i recite da znate već i sa čijeg...

— Znam!

— Do davola, Šejne, nemojte više da me mučite! Hajde, odgovorite!

— Sa Dastijevog.

— Dastijevog? Pa, ako je tako, onda imamo dokaz da su Šluterovi ljudi koristili dresinu da bi stigli do mosta, nakon čega su ga digli u vazduh. Jeste li ga već uhapsili?

Šejn odmahnu glavom. — Još ne, šerife. Uostalom, to ćete morati sami da odlučite. Dobili ste naime Šluterovu ponudu o kojoj treba da razmislite.

Nakon što mu je Šejn ukratko izneo Šluterov predlog, Blek ga je ljutito pogledao i rekao: — Pa za koga vi mene to matirate?

— Zašto ja? Šluter je bio taj koji se pojavio sa tom ponudom. Mogu vam reći, šerife, da je ponuda doista primamljiva — reče Šejn spustivši koverat sa 10.000 dolara na sto.

— Šta ovo sada treba da znači? Zar je moguće da je Šluter nepo čak i vas podmititi? — upitao je šerif vidno razočaran.

— I ovoga puta ste me, isto kao i prilikom našeg prvog susreta, sasvim pogrešno procenili — odvratio je Šejn mirno. — Trebalo je odmah da znate da je ovo u mojim očima samo još jedan u nizu dokaza protiv Šlutera i njegovih revolveraša. Hajde, sklonite već jednom taj prokleti novac na sigurno mesto!

U tom trenutku se na vratima pojavio Džoj Parker.

— Šerife, mister Šluter vas je zamolio da odmah dođete do gradskog trga, gde za nekoliko minuta treba da počne skup svih članova Ebilejna — reče Parker.

— Kakav skup? — upitao je šerif začuđeno.

— Mister Šluter je rešen da se u Ebilejnu ponovo zavede red, tako da je svim građanima uputio poziv da se okupe i da izaberu novog gradonačelnika i članove gradskog senata. Naravno i novog sudiju, ili možda hoćete da Tobeen sudi zatvorenicima? — Parker se pri tome nadmeno osmehnuo. — U tom slučaju mogli biste odmah da ih pustite na slobodu.

— Ako je tako, onda će biti izabran i novi šerif, zar ne? — odgovorio mu je istim tonom šerif Blek.

— Što se toga tiče, nema razloga za zabrinutost, šerife. Stari šerif će biti i novi šerif. A i zamenik ostaje isti — odvratio je Parker, zagledavši se značajno u Šejna.

— A šta je sa dosadašnjim članovima senata i sudijom Tobenom? Zar se oni nisu ponovo kandidovali?

— Po svemu sudeći, nisu!

— Zaista čudno! — umešao se Šejn. — Kada su džentlmeni poslednji put bili ovde, nisu baš odavali utisak kao da će se

olako odreći stečenih pozicija. Nadam se da mister Šluter u ovom slučaju nije napravio račun bez krčmara.

— Džentlmeni su iznenađeni nestali ako razumete šta time hoću da kažem — dobacio je Parker sa podrugljivim osmehom na licu.

Malo je nedostajalo pa da Blek nešto ljutito odbrusi, no Šejn ga je preduhitrio sledećim rečima:

— U redu, Parkere. Shvatili smo šta to treba da znači. A sada idite i recite mister Šluteru da dolazimo za nekoliko minuta.

Trg je bio krcat svetom. Šejn se pitao kako li je Šluteru samo pošlo za rukom da gotovo svakog stanovnika Ebilejna izvede na ulicu. A onda je ugledao mnoštvo buradi piva, kao i bezbroj flaša viskija i sve mu je postalo jasno. Veliki deo prisutnih je u rukama držao transparente na kojima su se nalazile reči podrške Šluterovoj kandidaturi za gradonačelnika.

— A kako Borhes tumači slovo zakona? — upitao je Šejn.

— Ukoliko bude izabran, dobićemo novog Toborna. S tom razlikom, što će ovaj slušati Šluteru, a ne Smita i njegove prijatelje.

— A šta je sa ostalom gospodom? — zapitao je Šejn.

— Sve sami paraziti! — odvratio je Blek pomalo razdražljivo.

Sve se, dakle, odigravalo upravo onako kako je Šejn to i pretpostavljao. Sudeći po razvoju događaja, novoizabrani ljudi će terorizirati Ebilejn isto onako kako su to i njihovi prethodnici činili. Šejn se pitao kakvu li su samo sudbinu oni doživeli? Ne bi ga ni najmanje čudilo da ih je Šluter zauvek učutkao.

Da su Šluterovi ljudi viđali celokupnom situacijom, videlo se najbolje po tome, što se zvanični deo skupa ubrzo završio sa rezultatom da su svi predloženi kandidati bili jednoglasno izabrani.

Kada je šerif Blek ponovo napuštao gradski trg, na vratu je imao četiri nova pomoćnika. Bili su to, naravno, Parker, Lod, Dasti i Menk.

Za vreme skupa niko se nije usudio čak ni da postavi pitanje, gde se bivši članovi gradske uprave nalaze, a kamoli da zahteva da se i oni ponovo kandiduju. Okupljanje građana nastavilo se nakon toga sve do duboko u noć, nekom vrstom narodnog veselja, gde se točilo pivo i viski u neograničenim količinama.

XXXIX

Kada su se svi zajedno našli u šerifovoj kancelariji, Šejn se nasmešio šerifu načinom koji je ovom mnogo toga govorio i rekao: — Čini mi se da ću otići nešto da popijem, a možda ću sebi priuštiti još neko zadovoljstvo. Mislim da neće biti problema, zar ne, šerife? Sada barem imate dovoljno ljudi koji u svemu mogu da vam pomognu.

Izašavši na ulicu, Šejn se odmah dao u potragu za Abijem, koji se još pri prvom dolasku Parkera i njegovih prijatelja izgubio u nepoznatom pravcu.

— Jesmo li ponovo prijatelji, mister? — upitao ga je Abi molećivo, kada ga je Šejn pronašao kod pećine.

— O tome ću morati dobro da razmislim — odvratio je Šejn kroz smeh.

— Možda će ti pomoći da se brže odlučiš, ako ti kažem gde gradonačelnik i ostala gospoda nalaze, pod uslovom, naravno, da već uveliko ne plutaju rekom kanzas.

— Sto mu gromova, pa zašto mi to odmah nisi rekao?

— Zato što zbog Parkera i ostalih nisam bio u prilici da sa sobom ostanem nasamo, a onda sam morao i da nestanem, da mi se Parker ne bi osvetio zbog one čvoruge koju još uvek ima na glavi.

— Hajde govori, gde bi mogli da budu?

— Odvešću te do tog mesta, ali su nam za to potrebni konji.

Upravo je bilo počelo da sviće kada je Šejn ugledao kolibu pred sobom, koja se nalazila na samom kraju skrivenih uvala.

Vrata su bila zabravljena sa unutrašnje strane, tako da je Šejn bio prisiljen da ih razvali snažnim udarcem nogom.

Tek u trećem pokušaju to mu je pošlo za rukom, a onda je pred sobom ugledao mladu prelepu Crnkinju. Sačmarica u njenim rukama bila je dovoljno snažna da izbací čitavu grupu djece iz kolibe.

— Dženi, ne pucaj, to je moj prijatelj! — uzviknuo je Abi, detevši za Šejnom u kolibu.

— Prokletstvo, šta ćeš ti ovde, protuvo mala? — prosiknula je devojka. Bilo je jasno da su se ona i Abi odlično poznavali.

— Ovo je moja polusestra Dženi — reče Abi. — Zaista je prelepa, ali je i najobičnija drolja, čim se spetljala sa bitangom kakav je Džoj Parker.

— Gubi se odavde, smrdljivče! Pa, ti bi prodao rođenu majku da je imaš, za nekoliko bednih dolara! — Izgledalo je kao da će devojka svakog trenutka zaboraviti na svoje rodbinske veze sa Abijem i da će ga napuniti sačmom.

Iskoristivši njihovu prepirku, Šejn se munjevito sagnuo i povukao pocepanu ponjavu na kojoj su Abi i Dženi stajali, tako da su oboje uz prodoran krik tresnuli na zemljani pod kolibe.

— A sada se dižite na noge i ponašajte se kao pristojni ljudi — reče Šejn nakon što je dohvatio sačmaricu koju je Dženi velikom pada ispustila iz ruku.

Ne osvrćući se na Dženine pogrdne reči, Šejn je prišao vratima koja su vodila u susednu prostoriju i naglo ih otvorio. Pokazalo se i ovoga puta da je Abi imao pravi njuh za bilo koju vrstu događaja.

— Dobro jutro, gradonačelnice — reče kada ih je ugledao vezane poput običnih poštanskih pošiljki.

— Sto mu gromova, pa bilo je već krajnje vreme da nas izvučete odavde — prosiktao je Valter.

— Šta su one protuve nameravale da učine s njima? — uzviknuo je Šejn u pravcu otvorenih vrata u nadi da će mu Dženi i pored svega odgovoriti na ovo pitanje.

— A kako bi bilo da ti ja na to odgovorim? — Bio je to Džoj Parker koji je stajao u vratima držeći u svojoj navodno toliko teško ozleđenoj ruci ogromni „kolt“.

Dok je razgovarao sa gradonačelnikom, Šejn je vratio „re-

mington" u futrolu, a sačmaricu je oslonio o zid pored dovratka tako da je Džoj Parker čak i sa czledenom rukom bio u ogromnoj prednosti. Sa rastojanja na kom se nalazio, čak ni čovek sa drvenom rukom ne bi uspeo da promaši ovakav cilj.

— Pa, dobro, Parkeru, da čujemo onda šta ste sa ovom gospodom bili naumili?

— Da im pružimo priliku da otkupe svoje bedne živote! A da kasnije nikome ni reč o ovome ne kažu za to ću se već lično pobrinuti.

Šluter je, dakle, i u ovom slučaju primenjivao svoju omiljenu igru, pomisli Šejn. Kao i Teksašanima, tako je i ovde diktirao cenu, sa razlikom što će u ovom slučaju cene sigurno biti izuzetno visoke.

— Blek će sigurno biti strašno razočaran kada čuje da si se krišom izgubio iz Ebilejna — reče Parker, razvukavši usta u životinjski osmeh.

Šejn je očajnički pokušavao da pronađe izlaz iz ove uistinu nezavidne situacije, no bio je Parkeru ostavljen na milost i nemilost. A onda je u trenutku kada se Parker spremao da povuče oparač i ovoga puta stigao spas u ličnosti Abija, koji je negde uspeo da pronađe metalni žarač i da njime Parkeru zada do te mere snažan udarac po najosetljivijim delovima muškog tela da je ovaj iskrivio lice od bola i tresnuo nemoćno o pod saplevši se prethodno u svoje vlastite noge.

Ne obraćajući pažnju na Dženi, koja je van sebe od besa pokušala a na kraju i uspela da udari Abija metalnom tavom po glavi, Šejn je sa „remingtonom" u rukama izjurio napolje, no ubrzo je ustanovio da mu od Parkerovih prijatelja ne pretili nikakva opasnost, pošto je on sam dojahao do kolibe.

Kada je Šejn ponovo ušao u kolibu, Dženi se u potpunosti bila smirila, dok je Parker nemoćno sedeo sklupčan na podu zureći u tlo pred sobom.

A Abi, ta mala ali Šejnu izuzetno draga bitanga, samo se zadovoljno smešio.

— Koliko? Sto dolara? — upitao je Šejn kroz smeh.

— Ali, mister, zar ne znaš da od prijatelja nikada ne uzimam novac?!

— Hajde, drži ovo! Jeste da sam skoro već bankrotirao, ali ovaj udarac vredi tih para — odvratio je Šejn, dok je bukvalno morao da prisili Abija da primi svežanj novčanica.

Kada se Šejn sa svezanim Džojom Parkerom i gospodom iz bivšeg gradskog senata pojavio u Ebilejnu, ljudi su zastajali i zabezeknuto ih posmatrali. Uz put je Šejn upoznao gradonačelnika i njegove prijatelje sa događajima koji su se zbili prethodne večeri.

— Odmah ću sazvati skup... — uzviknuo je Valter ljutito.

— Ništa od toga nećete učiniti, mister Valter! Bolje zahvalite bogu što ste još uvek u životu. Kunem vam se da će red i zakon ponovo zavladati Ebilejnom, ali ne na čelu sa protuvama kao što ste svi vi zajedno. A sada nestanite negde, gde vas niko neće pronaći, inače neću moći da garantujem za vaše živote, džentlmeni.

U trenutku, kada je Šejn otvorio vrata šerifove kancelarije, u njoj su se nalazili jedino Blek i Dasti, koji je glasno opsovao, kada je pred sobom ugledao svezanog Parkera.

— Do đavola, šta ovo treba da znači? — pobunio se Dasti, no suočen sa Šejnovim „remingtonom” ubrzo je ponovo začutao.

— Strpajte ih obojicu u ćeliju, šerife, a ostatak priče sledi kasnije — promrmljao je Šejn pomalo umornim glasom.

— Hej, čoveče, uskoro ćemo zbog prenatrpanosti zatvora morati da zatvorimo radnju — odvratio je Blek glasno se natevši.

Kada se Blek sa ogromnim svežnjem ključeva u rukama ponovo pojavio u kancelariji, Šejn mu je u kratkim crtama predložio tok događaja ovoga jutra.

— A sada idemo po Šluteru — reče Šejn na kraju.

— Lod i Menk mora da su unutra — promrmljao je šerif kada su stigli do Šluterove kuće.

I zaista, ta dvojica su besposleno sedeli u ogromnom ulaznom holu. Sa čuđenjem u očima zagledali su se u Šejna i Bleka kada su se ovi pojavili na vratima.

— Gde je mister Šluter? — upitao je Šejn.

— U svojoj kancelariji — odvratio je Menk.

— Odlično! — rekao je Šejn, a onda je nakon nekoliko prevrtljenih koraka ponovo zastao i dodao: — Ah, da, da ne zaboga, momci! Obojica ste uhapseni! Dakle, otkopčajte levom rukom vaše opasače i bacite ih na pod.

— Ti prokleti... — procedio je Lod, bacivši se u stranu u nameri da iza jednog od masivnih stolova koji su se nalazili u holu potraži zaklon. Menku je bilo jasno da sa prosviranom mišicom nema ni trunke šanse protiv Šejna i šerifa tako da je pokunjeno podigao ruke uvis, uzdajući se u mister Šluteru, koji je sada posedovao svu moć u Ebilejnu. Hitac koji je Lod iz zaklona upalio samo je okrznuo Šejnov šešir, a onda se Šejn munjevito bacio na njega, tako da on nije stigao da još jednom povuče obarač. Zadaajući mu strahovit udarac drškom revolvera po glavi, Šejn ga je na duže vreme poslao u carstvo snova.

Sada kada su i dvojica poslednjih Šluterovih revolveraša imali lisice na rukama, put je bio otvoren do mister Šluteru lično.

Ugledavši ih na vratima svoje kancelarije, Šluter ih je dočekao sa osmehom na licu, koji se sledio kada je začuo Šejnove reči.

— Dižite se, Šluteru! Hapsimo vas zbog čitavog niza krivičnih dela, koje sada ne bih nabrajao, pošto večeras namera-
vam da stignem u krevet...

XL

Kada je Šejn četiri nedelje kasnije napustio grad, Ebilejnu, ne naprosto nije mogao prepoznati. Ulicama više nisu šetali revolveraši koji olako potežu oružje, već nasmejani i zadovoljni stanovnici Ebilejna koji su prvi put nakon niz godina mogli bezbedno da izađu iz svojih kuća.

Izbor novog gradonačelnika i gradskog senata i nije bio težak, pošto je u gradu bilo dovoljno poštenih i časnih ljudi. Problem je bio sudija, pošto su svi koji su na osnovu svojih stručnih kvaliteta mogli da obavljaju tu dužnost bili na neki način uvučeni u događaje, koji su prethodili čistki. Upravo zbog toga šerif **Blek** je doveo sudiju Edvardsa iz susednog okruga.

Suđenje je trajalo ukupno četiri dana. Glavna rasprava se vodila o dvojici prvooptuženih, tj. protiv Šluter i Smita koji su se grčevito borili za svoje živote.

Jasno da su Šluter i njegovi ljudi poricali svoju umešanost u dizanje mosta u vazduh, no Dastijevo dugme koje je Šejn otkrio kod dresine bilo je to koje je presudilo. Što se ticalo smrti Sema Perkinsa i Al Portera, tu se ubrzo ispostavilo da ih je obojicu ubio Dasti, koji je bio najhladnokrvniji ubica u celoj Šluterovoj bandi.

Na kraju suđenja sudija Edwards je izrekao sledeće presude: Šluter i Dasti su završili na vešalima, dok se Smit izvuкао sa 20 godina prinudnog rada, pošto su mogli da ga osude jedino zbog pokušaja ubistva, koje je po njegovom nalogu trebala da poćini Megi. Megi je imala dosta sreće, tako da je osuđena na samo 10 godina zatvora.

Hodi, Foks, Mek, Lod i Menk su u poređenju sa ostalima dobro prošli, pošto ih je sudija osudio na kazne zatvora u trajanju od 5—10 godina. Parker je trebao da odleži sledećih 25 godina iza rešetaka, no uskoro je iznenada preminuo. Slim Bendžo i njegovi revolverasi su pušteni na slobodu.

Još dok je Šejn boravio u Ebilejnu, pristigao je i novi inženjer, koji je imao zadatak da umesto ubijenog Sema Perkinsa nastavi sa izgradnjom železničke pruge. Pošto stočarska korporacija više nije postojala, to je za istok Sjedinjenih Država bilo od životnog značaja da se pruga što pre završi da bi stoka iz Teksasa mogla odmah da krene put istoka. Major Rul i njegov predradnik Vajt nisu se nikada više pojavili u Ebilejnu. Blek, koji je još deset godina obavljao dužnost gradskog šerifa, prihvatao je doseljenike koji su i dalje pristizali i dodeljivao im po prethodno utvrđenom rasporedu zemlju zapadno od grada.

Aron Sprajt se sa svojom bankom usredsredio u potpunosti na pružanje usluga sve brojnim farmerima. Na početku poslovi nisu tekli baš najbolje, no već nakon nekoliko meseci sve je krenulo kako se samo poželeti može.

Dok je Šejn glavnom ulicom napuštao Ebilejn, ugledao je Abija kako je čežnjivo zurio u tada već zatvoren „Smitijev salun“.

Kada je nekoliko godina kasnije slučaj ponovo doveo Šejna u Ebilejn, njegovom čuđenju ali i radosti nije bilo kraja. Iznad bivšeg „Smitijevog hotela“ stajao je ogroman natpis **ABI TORSONOVA KUĆA ZABAVE**.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

